

2 SAMUELS

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24														

KAPITTEL 1

Da Saul var død, og David var vendt tilbake etterat han hadde slått amalekittene, blev David ennu to dager i Siklag.

² Da hendte det den tredje dag at det kom en mann fra Sauls leir med sønderrevne klær og jord på sitt hode; og da han kom til David, kastet han sig ned på jorden for ham.

³ David spurte ham: Hvor kommer du fra? Han svarte: Jeg har flyktet fra Israels leir.

⁴ Da sa David til ham: Hvorledes er det gått? Fortell mig det! Han svarte: Folket flyktet fra striden; mange av folket falt og døde, og Saul og hans sønn Jonatan er også død.

⁵ Da sa David til den gutt som kom med denne tidende til ham: Hvorledes vet du at Saul og hans sønn Jonatan er død?

⁶ Gutten, han som var kommet med tidenden til ham, svarte: Ved en hendelse kom jeg op på Gilboafjellet, og der fikk jeg se Saul som stod og støttet sig på sitt spyd, mens vognene og hestfolket satte hårdt inn på ham.

⁷ Han vendte sig om, og da han så mig, ropte han på mig. Jeg svarte: Her er jeg.

⁸ Så spurte han: Hvem er du? Jeg svarte: Jeg er en amalekitt.

⁹ Da sa han til mig: Kom hit til mig og drep mig! For krampen har grepet mig, men jeg har ennu min fulle livskraft.

¹⁰ Så gikk jeg bort til ham og drepte ham, for jeg visste at han ikke vilde overleve sitt fall; og jeg tok kongesmykket som han hadde på hodet, og ringen han bar på armen, og tok dem med hit til min herre.

¹¹ Da tok David og sønderrev sine klær, og det samme gjorde alle de menn som var hos ham.

¹² Og de klaget og gråt og fastet helt til aftenen over Saul og hans sønn Jonatan og over Herrens folk og over Israels hus, fordi de var falt for sverdet.

¹³ Så spurte David gutten som var kommet med tidenden til ham: Hvor er du fra? Han svarte: Jeg er sønn av en amalekitt som er flyttet inn her.

¹⁴ Da sa David til ham: Hvorledes kunde du driste dig til å utrekke din hånd og ta livet av Herrens salvede?

¹⁵ Og David kalte på en av sine menn og sa: Kom hit og hugg ham ned! Og han slo ham ihjel.

¹⁶ Men David sa til ham: Ditt blod komme over ditt hode; for din egen munn vidnet mot dig da du sa: Jeg har drept Herrens salvede.

¹⁷ Og David kvad denne klagesang over Saul og hans sønn Jonatan,

¹⁸ og han bød at Judas barn skulde lære den; "buen" [således kaltes den efter ordet bue] heter den, og den er opskrevet i Den rettskafnes bok:

¹⁹ Din prydt, Israel, ligger ihjelslått på dine hauger; o, at heltene skulde falle!

²⁰ Forkynn det ikke i Gat, meld det ikke på gatene i Askalon, at ikke filistrenes døtre skal glede sig, de uomskårnes døtre juble!

²¹ I Gilboa-fjell! Ikke falle det dugg eller regn på eder, ei heller være der marker som bærer offergaver! For der blev heltes skjold plettet med blod, Sauls skjold, ei salvet med olje.

²² Fra falnes blod, fra heltes kjøtt vek Jonatans bue aldri tilbake, aldri kom Sauls sverd umettet hjem.

²³ Saul og Jonatan, elskelige og milde i livet, blev heller ikke skilt i døden; hurtigere var de enn ørner, sterkere enn løver.

²⁴ I Israels døtre! Gråt over Saul som klædde eder yndig i purpur, som satte smykker av gull på eders klædebon!

²⁵ O, at heltene skulde falle i striden! Jonatan ligger ihjelslått på dine hauger!

²⁶ Hjertelig bedrøvet er jeg over dig, min bror Jonatan! Du var mig inderlig kjær; din kjærlighet var mig dyrebare enn kvinners kjærlighet.

²⁷ O, at heltene skulde falle, og krigens redskaper omkomme!

KAPITTEL 2

Siden spurte David Herren: Skal jeg dra op til en av byene i Juda? Herren svarte: Gjør det! Da spurte David: Hvorhen skal jeg dra? Han svarte: Til Hebron.

² Så drog David der op med sine to hustruer, Akinoam fra Jisre'el og Abiga'il, karmelitten Nabals hustru.

³ Og de menn som var hos ham, lot David også dra der op, hver med sitt hus, og de bosatte sig i byene omkring Hebron.

⁴ Da kom Judas menn dit og salvet David til konge over Judas hus. Så kom det nogen og fortalte David at det var mennene i Jabes i Gilead som hadde begravet Saul.

⁵ Da sendte David bud til mennene i Jabes i Gilead og lot si til dem: Velsignet være I av Herren, fordi I har gjort den kjærlighetsgjerning mot eders herre Saul å begrave ham!

⁶ Så vise nu Herren sin miskunnhet og trofasthet mot eder, og jeg vil også gjøre vel mot eder, fordi I har gjort dette.

⁷ Så ta nu mot til eder og vær djerpe menn! For vel er eders herre Saul død, men Judas hus har også salvet mig til konge over sig.

⁸ Men Abner, Ners sønn, Sauls hærfører, tok Isboset, Sauls sønn, og førte ham over til Mahana'im

⁹ og gjorde ham til konge over Gilead og over asurittene og over Jisre'el og Efra'im og Benjamin og over hele Israel.

¹⁰ Isboset, Sauls sønn, var firti år gammel da han blev konge over Israel, og han regjerte i to år; det var bare Judas hus som holdt sig til David.

¹¹ Og hele den tid David var konge i Hebron over Judas hus, var syv år og seks måneder.

¹² Abner, Ners sønn, tok ut fra Mahana'im med Isbosets, Sauls sønns folk og drog til Gibeon.

¹³ Og Joab, Serujas sønn, og Davids folk drog også ut og traff sammen med dem ved Gibeondammen; den ene flokk leiret sig på den ene side av dammen og den andre på

den andre side.

14 Da sa Abner til Joab: La de unge menn trede frem og holde en krigslek for våre øine! Joab svarte: Ja, la dem det!

15 Så reiste de sig og gikk frem i det fastsatte tall: tolv for Benjamin og Isboset, Sauls sønn, og tolv av Davids folk.

16 Og de grep hverandre i hodet og stakk sverdet i siden på hverandre, og så falt de alle sammen. Siden kaltes dette sted Helkat-Hassurim; [de skarpe eggens mark] det ligger ved Gibeon.

17 Striden blev meget hård den dag, og Abner og Israels menn blev slått av Davids folk.

18 Der var Serujas tre sønner med: Joab og Abisai og Asael. Asael var lett på foten som et rådyr på marken.

19 Og Asael satte efter Abner og bødde ikke av hverken til høire eller til venstre, men holdt sig stadig i Abners spor.

20 Da vendte Abner sig om og sa: Er det du, Asael? Han svarte: Ja.

21 Da sa Abner til ham: Bøi av, enten til høire eller til venstre! Grip en av de unge og ta hans rustning! Men Asael vilde ikke la være å forfølge ham.

22 Da sa Abner atter til Asael: La være å forfølge mig! Vil du kanskje jeg skal slå dig til jorden? Hvorledes skulde jeg da kunne se din bror Joab i øinene?

23 Men han vilde ikke holde op; da stakk Abner ham med bakenden av sitt spyd i underlivet, så spydet gikk ut gjennom ryggen på ham, og han falt om der og døde på stedet. Og hver den som kom til det sted hvor Asael var falt og døde, stanset der.

24 Joab og Abisai forfulgte Abner; og da solen var gått ned, kom de til Amma-haugen, som ligger midt imot Giah på veien til Gibeons ørken.

25 Men Benjamins barn samlet sig i én flokk om Abner og stilte sig på toppen av en haug.

26 Da ropte Abner til Joab: Skal sverdet aldri holde op å fortære? Skjønner du ikke at dette vil ende med sorg? Hvor lenge vil du vente før du byder dine folk at de skal holde op med å forfølge sine brødre?

27 Joab svarte: Så sant Gud lever: Hadde du ingen ting sagt, da skulde folket allerede fra morgenen av være blitt ført bort, så ingen hadde forfulgt sin bror.

28 Så støtte Joab i basunen, og alt folket stanset og forfulgte ikke Israel lenger og blev heller ikke ved å stride mere.

29 Abner og hans menn gikk gjennom ødemarken hele den natt; så satte de over Jordan og gikk gjennom hele Bitron og kom til Mahana'im.

30 Da Joab hadde holdt op med å forfølge Abner, samlet han alt folket, og der savnedes av Davids folk nitten mann foruten Asael.

31 Men Davids folk hadde drept tre hundre og seksti mann av Benjamin og blandt Abners menn.

32 Asael tok de op og begravde ham i hans fars grav i Betlehem. Joab og hans menn gikk hele natten og kom til Hebron da det begynte å dages.

KAPITTEL 3

Krigen mellom Sauls hus og Davids hus blev langvarig; og David blev sterkere og sterkere, men Sauls hus blev svakere og svakere.

2 David fikk seks sønner i Hebron: Hans førstefødte var Amnon, sønn av Akinoam fra Jisre'el.

- ³ Den annen var Kilab, [kalles og Daniel] sønn av Abiga'il, karmelitten Nabals hustru, og den tredje Absalom, sønn av Ma'aka, som var datter til Talmai, kongen i Gesur,
- ⁴ den fjerde Adonja, sønn av Haggit, den femte Sefatja, sønn av Abital,
- ⁵ og den sjette Jitream, sønn av Davids hustru Eglä. Disse sønner fikk David i Hebron.
- ⁶ Mens krigen stod på mellom Sauls hus og Davids hus, støttet Abner Sauls hus.
- ⁷ Nu hadde Saul hatt en medhustru ved navn Rispa, datter til Aja. Så sa Isboset til Abner: Hvorfor er du gått inn til min fars medhustru?
- ⁸ Abner blev harm over Isbosets ord og sa: Er jeg et hundehode som holder med Juda? Den dag idag gjør jeg vel mot Sauls, din fars hus, mot hans brødre og hans venner; jeg har ikke overgitt dig i Davids hånd, og så går du nu i rette med mig for denne kvinnes skyld!
- ⁹ Gud la det gå Abner ille både nu og siden om jeg ikke gjør således mot David som Herren har tilsvoret ham,
- ¹⁰ og tar kongedømmet fra Sauls hus og opreiser Davids trone over Israel og over Juda fra Dan like til Be'erseba.
- ¹¹ Og han torde ikke svare Abner et ord mere, så redd var han for ham.
- ¹² Og Abner sendte bud i sitt sted til David og lot si: Hvem hører landet til? Og han lot fremdeles si: Gjør en pakt med mig, så skal jeg hjelpe dig og få hele Israel til å gå over til dig.
- ¹³ Han svarte: Godt, jeg vil gjøre en pakt med dig; bare én ting krever jeg av dig: Du skal ikke komme for mine øine før du har med dig Mikal, Sauls datter, når du kommer for å trede frem for mig.
- ¹⁴ Og David sendte bud til Isboset, Sauls sønn, og lot si: Gi mig min hustru Mikal, som jeg vant mig til brud med hundre filistrers forhuder!
- ¹⁵ Da sendte Isboset bud og tok henne fra hennes mann Paltiel, sønn av La'is.
- ¹⁶ Og hennes mann fulgte med og gikk gråtende baketter henne like til Bahurim; men Abner sa til ham: Gå hjem igjen! Da vendte han om.
- ¹⁷ Men Abner talte med Israels eldste og sa: Allerede lenge har I ønsket å få David til konge over eder.
- ¹⁸ Så la ham nu bli det! For Herren har sagt om David: Ved min tjener Davids hånd vil jeg frelse mitt folk Israel fra filistrenes og alle deres fienders hånd.
- ¹⁹ Abner talte også med benjaminittene. Så gikk han avsted for å tale med David i Hebron om alt det som Israel og hele Benjamins hus hadde besluttet.
- ²⁰ Abner kom til David i Hebron med tyve mann, og David gjorde et gjestebud for Abner og de menn som var med ham.
- ²¹ Og Abner sa til David: Jeg vil ta avsted og samle hele Israel til min herre kongen, så de kan gjøre en pakt med dig, og du kan råde over alt det du ønsker. Så lot David Abner fare, og han drog bort i fred.
- ²² I det samme kom Davids folk og Joab hjem fra et herjetog og hadde meget bytte med sig; Abner var da ikke lenger hos David i Hebron, for han hadde latt ham fare, og han hadde draget bort i fred.
- ²³ Da nu Joab og hele hæren som var med ham, kom hjem, fikk Joab høre at Abner, Ners sønn, var kommet til kongen, og at kongen hadde latt ham fare, og at han hadde draget bort i fred.
- ²⁴ Da gikk Joab inn til kongen og sa: Hva har du gjort? Abner kom til dig; hvorfor lot du ham da fare sin vei?

- ²⁵ Du kjenner da Abner, Ners sønn, og vet at han er kommet for å narre dig og for å få rede på all din ferd og alt det du gjør.
- ²⁶ Så gikk Joab bort igjen fra David og sendte noen folk avsted som skulde hente Abner, og de førte ham tilbake fra Sira-brønnen; men David visste ikke noget om det.
- ²⁷ Da nu Abner kom tilbake til Hebron, tok Joab ham til side midt inn i porten for å tale med ham i ro; og der stakk han ham i underlivet, så han døde; det var for å hevne sin bror Asaels blod.
- ²⁸ Da David siden fikk høre dette, sa han: Jeg og mitt kongedømme er for evig uten skyld for Herren i Abners, Ners sønns blod.
- ²⁹ La det komme over Joabs hode og over hele hans fars hus, og la det i Joabs hus aldri fattes noen som har flod eller er spedalsk, eller noen som går med krykke, eller som faller for sverdet, eller som mangler brød.
- ³⁰ Således myrdet Joab og hans bror Abisai Abner, fordi han hadde drept deres bror Asael ved Gibeon under striden.
- ³¹ Men David sa til Joab og alt folket som var hos ham: Sønderriv eders klær og bind sekk om eder og gå klagende foran Abner! Og kong David gikk selv efter båren.
- ³² Så begravde de Abner i Hebron, og kongen gråt høyt ved Abners grav, og alt folket gråt.
- ³³ Og kongen kvad denne klagesang over Abner: Skulde da Abner dø som en niding dør?
- ³⁴ Dine hender var ikke bundet og dine føtter ikke lagt i lenker; som en faller for ugjerningsmenn, så falt du. -- Og alt folket blev ved å gråte over ham.
- ³⁵ Så kom alt folket for å få David til å ta mat til sig mens det ennå var dag. Men David svor: Gud la det gå mig ille både nu og siden om jeg smaker brød eller noget annet før solen går ned!
- ³⁶ Og alt folket forstod det, og de syntes godt om det; alt det kongen gjorde, syntes folket godt om.
- ³⁷ Og på den dag skjønnte alt folket og hele Israel at det ikke var kongen som var ophavsmann til drapet på Abner, Ners sønn.
- ³⁸ Og kongen sa til sine menn: Vet I ikke at en høvding og stor mann er falt i Israel på denne dag?
- ³⁹ Men jeg er ennå svak og bare salvet til konge, og disse menn, Serujas sønner, er mektigere enn jeg. Herren gjengjeldte den som gjør ondt, det onde han gjør!

KAPITTEL 4

Da Sauls sønn hørte at Abner var død i Hebron, falt han rent sammen, og hele Israel blev forferdet.

- ² Hos Sauls sønn var der to menn som var høvedsmenn for streif-flokker; den ene hette Ba'ana og den andre Rekab; de var sønner av Rimmon fra Be'erot og hørte til Benjamins barn. For Be'erot regnedes også til Benjamin --
- ³ be'erotittene var flyktet til Gitta'im, og der har de holdt til helt til denne dag.
- ⁴ Jonatan, Sauls sønn, hadde en sønn som var lam i begge føtter; han var fem år gammel da tidenden om Saul og Jonatan kom fra Jisre'el, og den kvinne som passet ham, tok ham og flyktet; men idet hun skyndte sig avsted, falt han ned og blev lam. Hans navn var Mefiboset [kalles også Meribba'al.]
- ⁵ Be'erotitten Rimmons sønner, Rekab og Ba'ana, tok ut og kom på det heteste av dagen til Isbosets hus, mens han hvilte middag.

- ⁶ De lot som de skulde hente hvete, og kom således helt inn i huset og stakk ham så i underlivet. Derefter slapp Rekab og hans bror Ba'ana bort.
- ⁷ De kom inn i huset mens han lå på sin seng i sitt sovekammer, og stakk ham ihjel og hugg hodet av ham; så tok de hans hode og gikk hele natten gjennom ødemarken.
- ⁸ Og de kom med Isbosets hode til David i Hebron og sa til kongen: Se, her er hodet av Isboset, sønn til Saul, din fiende som stod dig efter livet; således har Herren på denne dag gitt min herre kongen hevn over Saul og hans ætt.
- ⁹ Men David svarte Rekab og hans bror Ba'ana, be'erotitten Rimmons sønner, og sa til dem: Så sant Herren lever, han som har utfridd mig av all trengsel:
- ¹⁰ Den som kom til mig med tidende om at Saul var død, og som selv mente at han kom med en god tidende, ham grep jeg og lot ham drepe i Siklag -- ham som jeg skulde ha gitt lønn for god tidende,
- ¹¹ hvor meget mere nu, da ugudelige menn har myrdet en rettferdig mann i hans hus og på hans leie -- skulde jeg ikke nu kreve hans blod av eders hånd og utrydde eder av landet?
- ¹² Så bød David sine folk, og de slo dem ihjel og hugg hendene og føttene av dem og hengte dem op ved dammen i Hebron; men Isbosets hode tok de og begravde i Abners grav i Hebron.

KAPITTEL 5

Så kom alle Israels stammer til David i Hebron og sa: Her er vi; vi er av samme kjød og blod som du.

- ² Allerede for lenge siden, da Saul var konge over oss, var det du som førte Israel ut og inn, og Herren sa til dig: Du skal vokte mitt folk Israel, og du skal være fyrste over Israel.
- ³ Og alle Israels eldste kom til kongen i Hebron, og kong David gjorde en pakt med dem i Hebron for Herrens åsyn; og de salvet David til konge over Israel.
- ⁴ David var tretti år gammel da han blev konge, og han regjerte i firti år.
- ⁵ I Hebron regjerte han over Juda i syv år og seks måneder, og i Jerusalem regjerte han i tre og tretti år over hele Israel og Juda.
- ⁶ Så drog kongen og hans menn til Jerusalem mot jebusittene, som bodde der i landet; men de sa til David: Du kommer aldri inn her; blinde og lamme skal drive dig bort med de ord: David kommer aldri inn her.
- ⁷ Men David inntok allikevel Sions borg, det er Davids stad.
- ⁸ Den dag sa David: Hver den som slår jebusittene og trenger frem til vannledningen og slår de lamme og blinde som hater David han skal være høvding og fører . Derav kommer det ord: En blind og en lam skal ikke komme inn i huset.
- ⁹ David tok sin bolig i borgen og kalte den Davids stad; og David bygget rundt omkring fra Milo og innover.
- ¹⁰ David blev større og større, og Herren, hærskares Gud, var med ham.
- ¹¹ Og Hiram, kongen i Tyrus, skicket sendemenn til David med sedertre, og han sendte tømmermenn og stenhuggere; og de bygget et hus for David.
- ¹² Og David forstod at Herren hadde stadfestet hans kongedømme over Israel, og at han hadde hevet hans rike høit for sitt folk Israels skyld.
- ¹³ David tok ennå flere medhustruer og hustruer fra Jerusalem efterat han var kommet fra Hebron, og han fikk ennå flere sønner og døtre.

- ¹⁴ Dette er navnene på de sønner han fikk i Jerusalem: Sammua og Sobab og Natan og Salomo
- ¹⁵ og Jibbar og Elisua og Nefeg og Jafia
- ¹⁶ og Elisama og Eljada og Elifelet.
- ¹⁷ Da filistrene hørte at David var blitt salvet til konge over Israel, drog alle filistrene ut for å søke etter David; og da David hørte det, drog han ned til borgen.
- ¹⁸ Og filistrene kom og spredte sig utover i Refa'im-dalen.
- ¹⁹ Da spurte David Herren: Skal jeg dra ut mot filistrene? Vil du gi dem i min hånd? Og Herren svarte: Dra ut! Jeg vil gi filistrene i din hånd.
- ²⁰ Så kom David til Ba'al-Perasim, og der slo han dem, og han sa: Herren har brutt igjennom mine fiender foran mig, som vann bryter igjennom. Derfor blev dette sted kalt Ba'al-Perasim. [gjennembryteren]
- ²¹ Der lot de efter sig sine avgudsbilleder, og David og hans menn tok dem med sig.
- ²² Men filistrene drog ut ennu en gang og spredte sig utover i Refa'im-dalen.
- ²³ Og David spurte Herren, men han sa: Du skal ikke dra dit op; gå omkring så du kommer bakenfor dem, og gå så på dem midt for baka-trærne,
- ²⁴ og når du hører lyden av skritt i baka-trærnes topper, da skynd dig! For da har Herren draget ut foran dig for å slå filistrenes hær.
- ²⁵ David gjorde således som Herren hadde befalt ham; og han slo filistrene og forfulgte dem fra Geba til bortimot Geser.

KAPITTEL 6

David samlet atter alt utvalgt mannskap i Israel -- tretti tusen mann.

- ² Og David og alt folket som var hos ham, tok ut og drog fra Ba'ale-Juda [de. Kirjat-Jearim] for å føre Guds ark op derfra, den som kalles med Herrens navn -- med Herrens, hærskares Guds navn, han som troner på kjerubene.
- ³ De satte Guds ark på en ny vogn og førte den bort fra Abinadabs hus, som lå på haugen; og Ussa og Ahjo, Abinadabs sønner, kjørte den nye vogn.
- ⁴ Således førte de Guds ark bort fra Abinadabs hus, som lå på haugen, og fulgte med den, og Ahjo gikk foran arken.
- ⁵ Og David og hele Israels hus lekte for Herrens åsyn til alle slags strengelek av cypresstre, både citarer og harper og trommer og bjeller og cymbler.
- ⁶ Da de kom til Nakons treskeplass, rakte Ussa sin hånd ut og tok fatt i Guds ark; for oksene var blitt ustyrlige.
- ⁷ Da optendtes Herrens vrede mot Ussa, og Gud slo ham der for hans forseelse, så han døde der ved Guds ark.
- ⁸ Men David blev ille til mote, fordi Herren hadde slått Ussa ned; derfor er dette sted blitt kalt Peres-Ussa [de. Ussas nedbrytelse.] like til denne dag.
- ⁹ Den dag blev David opfylt av frykt for Herren og sa: Hvorledes skulde Herrens ark kunne komme inn til mig?
- ¹⁰ Og David vilde ikke flytte Herrens ark op til sig i Davids stad, men lot den føre bort til gittitten Obed-Edoms hus.
- ¹¹ Herrens ark blev stående i gittitten Obed-Edoms hus i tre måneder, og Herren velsignet Obed-Edom og alt hans hus.
- ¹² Så kom det nogen og fortalte kong David at Herren hadde velsignet Obed-Edoms hus

og alt det han hadde, for Guds arks skyld. Da tok David avsted og førte Guds ark fra Obed-Edoms hus op til Davids stad med stor glede.

13 Og da de som bar Herrens ark, hadde gått seks skritt frem, ofret han okser og gjøkalver.

14 Og David danset av all makt for Herrens åsyn -- han hadde en livkjortel av lerret på.

15 Således førte David og hele Israels hus Herrens ark op med fryderop og basunklang.

16 Da nu Herrens ark kom inn i Davids stad, så Mikal, Sauls datter, ut igjennem vinduet, og hun så kong David hoppe og danse for Herrens åsyn, og hun foraktet ham i sitt hjerte.

17 Så førte de da Herrens ark inn og satte den på sitt sted midt i det telt som David hadde reist for den, og David ofret brennoffer for Herrens åsyn og takkoffer.

18 Og da David var ferdig med å ofre brennofferet og takkofferne, velsignet han folket i Herrens, hærskares Guds navn.

19 Og han utdelte til alt folket, til hver enkelt av hele Israels mengde, både mann og kvinne, et brød og et stykke kjøtt og en rosinkake. Så drog alt folket hjem, hver til sitt hus.

20 Da David kom hjem igjen for å velsigne sitt hus, gikk Mikal, Sauls datter, ut imot ham og sa: Hvor høit Israels konge er blitt æret idag -- han som idag har blottet sig for øinene på sine tjeneres piker, som løse folk pleier å gjøre!

21 Da sa David til Mikal: For Herrens åsyn, han som utvalgte mig fremfor din far og fremfor hele hans hus og satte mig til fyrste over Herrens folk, over Israel -- for Herrens åsyn har jeg danset;

22 og jeg vil gjøre mig ennu ringere enn så og bli liten i mine egne øine, og de tjenestepiker du talte om, sammen med dem vil jeg æres.

23 Men Mikal, Sauls datter, blev barnløs til sin dødsdag.

KAPITTEL 7

Som nu kongen bodde i sitt hus, og Herren hadde latt ham få ro for alle hans fiender rundt omkring,

2 sa han til profeten Natan: Se, jeg bor i et hus av sedertre, mens Guds ark bor mellom teltepper.

3 Natan sa til kongen: Gjør du bare alt det du har i sinne! For Herren er med dig.

4 Men samme natt kom Herrens ord til Natan, og det lød således:

5 Gå og si til min tjener David: Så sier Herren: Skulde du bygge mig et hus til å bo i?

6 Jeg har jo ikke bodd i hus like fra den dag jeg førte Israels barn op fra Egypten, og til denne dag, men jeg vandret om i et telt, i et tabernakel.

7 Hvor jeg så vandret om med alle Israels barn, har jeg vel nogensinne talt således til nogen av Israels stammer som jeg satte til å vokte mitt folk Israel: Hvorfor har I ikke bygget mig et hus av sedertre?

8 Derfor skal du si således til min tjener David: Så sier Herren, hærskares Gud: Jeg tok dig fra havnegangen, hvor du gikk bak fårene, forat du skulde være fyrste over mitt folk Israel.

9 Og jeg var med dig overalt hvor du gikk, og utryddet alle dine fiender for dig, og jeg har latt dig vinne et stort navn, så stort som de størstes navn på jorden.

10 Og jeg har gjort i stand et bosted for mitt folk Israel, og jeg har plantet det der, så det bor i sitt hjem og ikke uroes mere, og urettferdige mennesker ikke plager det lenger som før,

- ¹¹ like fra den dag jeg satte dommere over mitt folk Israel, og jeg har latt dig få ro for alle dine fiender. Og nu forkynner Herren dig at Herren vil bygge dig et hus.
- ¹² Når dine dagers tall er fullt, og du hviler hos dine fedre, da vil jeg efter dig opreise din sønn som skal utgå av ditt liv, og jeg vil grunnfeste hans kongedømme.
- ¹³ Han skal bygge et hus for mitt navn, og jeg vil trygge hans kongetrone til evig tid.
- ¹⁴ Jeg vil være hans far, og han skal være min sønn. Når han gjør det som ondt er, vil jeg tukte ham med menneskers ris og med menneskebarns plager;
- ¹⁵ men min miskunnhet skal ikke vike fra ham, således som jeg lot den vike fra Saul, han som jeg lot vike for dig.
- ¹⁶ Fast skal ditt hus og ditt kongedømme stå til evig tid for ditt åsyn; din trone skal være grunnfestet til evig tid.
- ¹⁷ Alle disse ord og hele dette syn bar Natan frem for David.
- ¹⁸ Da gikk kong David inn og blev der inne for Herrens åsyn, og han sa: Hvem er jeg, Herre, Herre, og hvad er mitt hus, at du har ført mig hertil?
- ¹⁹ Og enda var dette for lite i dine øine, Herre, Herre, og du talte også om din tjeners hus langt frem i tiden. Og dette er loven for menneskene, Herre, Herre!
- ²⁰ Hvad skal så David mere si til dig? Du kjenner jo din tjener, Herre, Herre!
- ²¹ For ditt ords skyld og efter ditt hjerte har du gjort alt dette store og forkynt det for din tjener.
- ²² Derfor er du stor, Herre Gud! Det er ingen som du, og det er ingen Gud foruten dig, efter alt det vi har hørt med våre ører.
- ²³ Og hvor er det på jorden et eneste folk som ditt folk -- som Israel -- et folk som Gud kom og fridde ut, så det skulde være hans eget folk, for å gjøre sig et navn og for å gjøre dette store for eder og forferdelige gjerninger for ditt land, for ditt folks skyld som du fridde ut fra Egypten, fra hedningefolk og deres guder?
- ²⁴ Og du dannet dig ditt folk Israel, så det skulde være ditt folk til evig tid, og du, Herre, er blitt deres Gud.
- ²⁵ Så oppfyll nu, Herre Gud, for evig tid det ord du har talt over din tjener og hans hus, og gjør som du har sagt!
- ²⁶ Da skal ditt navn bli stort til evig tid, så folk skal si: Herren, hærskaenes Gud, er Gud over Israel. Og din tjener Davids hus skal være grunnfestet for ditt åsyn.
- ²⁷ For du, Herre, hærskaenes Gud, Israels Gud, har åpenbaret for din tjener at du vil bygge mig et hus. Derfor har din tjener fått frimodighet til å bede denne bønn til dig.
- ²⁸ Og nu, Herre, Herre, du er Gud, og dine ord skal bli sannhet, og du har lovt din tjener denne lykke.
- ²⁹ Så la det nu behage dig å velsigne din tjeners hus, så det må bli stående for ditt åsyn til evig tid! For du, Herre, Herre, har talt, og for din velsignelses skyld skal din tjeners hus bli velsignet i all evighet.

KAPITTEL 8

Derefter slo David filistrene og ydmyket dem, og David tok hovedstadens tømmer ut av filistrenes hender.

- ² Han slo også moabittene og målte dem med en snor -- han lot dem legge sig ned på jorden og målte så to snorlengder med folk som skulde drepes, og en full snorlengde med folk som skulde få leve; og moabittene blev Davids tjenere og måtte svare ham skatt.

- ³ Likeledes slo David Hadadeser, sønn av Rehob, kongen i Soba, da han drog avsted for å gjenvinne sin makt ved elven. [Eufrat]
- ⁴ Og David tok fra ham tusen og syv hundre hestfolk og tyve tusen mann fotfolk, og David lot skjære fotsenene over på alle vognhestene; bare hundre vognhester sparte han.
- ⁵ Syrerne fra Damaskus kom for å hjelpe Hadadeser, kongen i Soba; men David slo to og tyve tusen mann av dem.
- ⁶ Og David la krigsmannskap i det damaskenske Syria, og syrerne blev Davids tjenere og måtte svare ham skatt. Således hjalp Herren David overalt hvor han drog frem.
- ⁷ David tok de gullskjold som Hadadesers tjenere hadde båret, og førte dem til Jerusalem.
- ⁸ Og fra Hadadesers byer Betah og Berotai tok kong David en stor mengde kobber.
- ⁹ Da To'i, kongen i Hamat, hørte at David hadde slått hele Hadadesers hær,
- ¹⁰ sendte han sin sønn Joram til kong David for å hilse på ham og ønske ham til lykke, fordi han hadde stridt mot Hadadeser og slått ham; for Hadadeser hadde jevnlig ført krig mot To'i. Og han [Joram.] hadde med sig sølvkar og gullkar og kobberkar.
- ¹¹ Også dem helliget kong David til Herren sammen med det sølv og gull han hadde helliget av hærfanget fra alle de hedningefolk han hadde lagt under sig:
- ¹² fra Syria og fra Moab og fra Ammons barn og fra filistrene og fra amalekittene, og av hærfanget fra Hadadeser, sønn av Rehob, kongen i Soba.
- ¹³ Og da David vendte tilbake etter å ha slått syrerne, vant han sig et navn i Salt-dalen ved å slå atten tusen mann [nemlig edomitter]
- ¹⁴ Og han la krigsmannskap i Edom; i hele Edom la han krigsmannskap, og alle edomittene blev Davids tjenere. Således hjalp Herren David overalt hvor han drog frem.
- ¹⁵ Så regjerte nu David over hele Israel, og David gjorde rett og rettferdighet mot hele sitt folk.
- ¹⁶ Joab, sønn av Seruja, var høvding over hæren, og Josafat, sønn av Akilud, historieskriver;
- ¹⁷ Sadok, sønn av Akitub, og Akimelek, sønn av Abjatar, var prester, og Seraja statsskriver;
- ¹⁸ Benaja, Jojadas sønn, var høvding over livvakten, og Davids sønner var prester [de kongens nærmeste.]

KAPITTEL 9

David sa: Er det ennu noen tilbake av Sauls hus, så jeg kan gjøre vel mot ham for Jonatans skyld?

² Nu var der i Sauls hus en tjener som hette Siba; han blev kalt til David, og kongen sa til ham: Er du Siba? Han svarte: Ja, din tjener heter så.

³ Da sa kongen: Er det ikke ennu noen tilbake av Sauls hus, så jeg kunde gjøre Guds miskunnhet mot ham? Siba svarte: Det er ennu en sønn av Jonatan, en som er lam i begge føtter.

⁴ Kongen spurte: Hvor er han? Siba svarte: Han er i huset hos Makir, sønn av Ammiel, i Lo-Debar.

⁵ Så sendte kong David bud og hentet ham fra Makirs, Ammiels sønns hus i Lo-Debar.

⁶ Og da Mefiboset, sønn av Jonatan, Sauls sønn, kom inn til David, kastet han sig ned med ansiktet mot jorden. Og David sa: Mefiboset! Han svarte: Her er din tjener.

⁷ David sa til ham: Vær ikke redd! Jeg vil gjøre vel mot dig for Jonatans, din fars skyld og

gi dig tilbake all Sauls, din fars jordeiendom, og du skal alltid ete ved mitt bord.

⁸ Da kastet han sig ned og sa: Hva er din tjener, at du lar ditt øie falle på en død hund som mig?

⁹ Så kalte kongen på Siba, Sauls tjener, og sa til ham: Alt som har hørt Saul og hele hans hus til, har jeg gitt din herres sønn.

¹⁰ Og du skal dyrke jorden for ham, du og dine sønner og dine tjenere, og høste inn for ham, så din herres sønn kan ha brød å ete, men selv skal Mefiboset, din herres sønn, alltid ete ved mitt bord. Siba hadde femten sønner og tyve tjenere.

¹¹ Da sa Siba til kongen: Din tjener skal i alle måter gjøre således som min herre kongen befaler sin tjener. Men Mefiboset skal ete ved mitt bord som en av kongens sønner sa kongen .

¹² Mefiboset hadde en liten sønn som hette Mika, og alle som bodde i Sibas hus, var Mefibosets tjenere.

¹³ Men selv bodde Mefiboset i Jerusalem; for han åt alltid ved kongens bord; og han var lam i begge sine føtter.

KAPITTEL 10

Så hendte det at Ammons barns konge døde, og Hanun, hans sønn, blev konge i hans sted.

² Da sa David: Jeg vil vise Hanun, Nahas' sønn, vennskap, likesom hans far viste mig vennskap. Og David sendte noen av sine tjenere for å trøste ham i hans sorg over sin far. Så kom da Davids tjenere til Ammons barns land.

³ Da sa Ammons barns høvdinger til Hanun, sin herre: Tror du det er for å ære din far at David har sendt folk som skal trøste dig? Mon det ikke heller er for å utforske byen og utspeide den og så ødelegge den at David har sendt sine tjenere til dig?

⁴ Da tok Hanun Davids tjenere og raket av halvdelen av deres skjegg og skar av deres klær midt på like til setet og lot dem så fare.

⁵ Da dette blev meldt David, sendte han folk som skulde møte mennene, for de var grovelig vanæret; og kongen lot si: Bli i Jeriko til eders skjegg er vokset ut igjen, og kom så tilbake!

⁶ Da nu Ammons barn så at de hadde gjort sig forhatt hos David, sendte de bud og leide syrerne fra Bet-Rehob og syrerne fra Soba, tyve tusen mann fotfolk, og kongen i Ma'aka med tusen mann og tolv tusen mann fra Tob.

⁷ Da David hørte dette, sendte han Joab avsted med hele hæren, de krigsvante menn.

⁸ Og Ammons barn rykket ut og stilte sig i fylking foran byporten; men syrerne fra Soba og Rehob og mennene fra Tob og Ma'aka stod for sig selv på marken.

⁹ Da Joab så at han hadde fienden mot sig både foran og bak, valgte han ut en del av alt det utvalgte mannskap i Israel og stilte dem op mot syrerne.

¹⁰ Men resten av folket overgav han til sin bror Abisai og stilte dem op mot Ammons barn.

¹¹ Og han sa: Dersom syrerne blir mig for sterke, skal du komme mig til hjelp, og dersom Ammons barn blir dig for sterke, skal jeg komme og hjelpe dig.

¹² Vær modig, og la oss vise oss modige i striden for vårt folk og for vår Guds byer, så får Herren gjøre hvad som er godt i hans øine!

¹³ Så rykket Joab frem med sine folk til strid mot syrerne, og de flyktet for ham.

¹⁴ Og da Ammons barn så at syrerne flyktet, så flyktet også de for Abisai og drog sig inn i

byen. Da vendte Joab tilbake fra striden mot Ammons barn og kom til Jerusalem.

¹⁵ Da syrerne så at de var blitt slått av Israel, samlet de sig igjen.

¹⁶ Og Hadadeser sendte bud at de syrere som bodde på hin side av elven, [Eufrat] skulde rykke ut; de kom til Helam, og Sobak, høvdingen over Hadadesers hær, førte dem.

¹⁷ Da dette blev meldt David, samlet han hele Israel og gikk over Jordan og kom til Helam; og syrerne stilte sig op mot David og stred mot ham.

¹⁸ Men syrerne flyktet for Israel, og David drepte blandt syrerne mannskapet på syv hundre vogner og firti tusen hestfolk, og Sobak, deres hærfører, såret han, så han døde der.

¹⁹ Og da alle kongene som stod under Hadadeser, så at de var blitt slått av Israel, gjorde de fred med Israel og blev deres tjenere; og syrerne vågde ikke å hjelpe Ammons barn mere.

KAPITTEL 11

Ret etter, ved den tid da kongene pleier å dra ut i krig, sendte David Joab avsted med sine tjenere og hele Israel, og de herjet Ammons barns land og kringsatte Rabba. Men David blev i Jerusalem.

² Så hendte det en aften at David stod op fra sitt leie og gikk omkring på kongehusets tak; da fikk han fra taket se en kvinne som badet sig; og kvinnen var meget fager av utseende.

³ David sendte bud og spurte sig for om kvinnen, og de sa: Det er jo Batseba, datter av Eliam og hetitten Urias hustru.

⁴ Da sendte David bud og lot henne hente; hun kom til ham, og han lå hos henne like efterat hun hadde rensset sig fra sin urenhet; så gikk hun hjem igjen.

⁵ Kvinnen blev fruktsommelig; og hun sendte bud om det til David og lot si: Jeg er fruktsommelig.

⁶ Da sendte David det bud til Joab: Send hetitten Uria til mig! Og Joab sendte Uria til David.

⁷ Da Uria kom til ham, spurte David ham om det stod vel til med Joab og med krigsfolkene, og hvorledes det gikk med krigen.

⁸ Så sa David til Uria: Gå ned til ditt hus og tveit dine føtter! Og da Uria gikk ut av kongens hus, blev det sendt en rett mat efter ham fra kongens bord.

⁹ Men Uria la sig ved inngangen til kongens hus sammen med alle sin herres tjenere og gikk ikke ned til sitt hus.

¹⁰ Da det blev meldt David at Uria ikke var gått ned til sitt hus, sa David til ham: Kommer du ikke fra reisen? Hvorfor er du da ikke gått ned til ditt hus?

¹¹ Da svarte Uria: Arken og Israel og Juda bor i løvhytter, og min herre Joab og min herres tjenere ligger i leir på åpen mark, og jeg skulde gå inn i mitt hus og ete og drikke og ligge hos min hustru! Så sant du lever, så sant din sjel lever: Det gjør jeg ikke!

¹² Da sa David til Uria: Bli her også idag, så vil jeg imorgen la dig fare. Og Uria blev i Jerusalem den dag og dagen efter.

¹³ Og David bad ham til sig, og han åt og drakk hos ham, og han drakk ham drukken; og om aftenen gikk han ut og la sig på sitt leie sammen med sin herres tjenere; men til sitt hus gikk han ikke ned.

¹⁴ Morgenens efter skrev David et brev til Joab og sendte det med Uria.

¹⁵ Og i brevet skrev han således: Sett Uria lengst frem, der hvor striden er hardest, og dra

eder tilbake fra ham, så han blir slått og dør!

¹⁶ Mens nu Joab lå og vaktet på byen, satte han Uria på et sted hvor han visste at der var djerpe menn.

¹⁷ Og da mennene i byen drog ut og stred mot Joab, falt noen av krigsfolket -- av Davids menn -- og hetitten Uria døde også.

¹⁸ Da sendte Joab bud til David med tidende om alt som hadde hendt i krigen.

¹⁹ Og han bød sendebudet: Når du har talt ut til kongen om alt det som har hendt i krigen,

²⁰ og det skulde hende at kongens vrede optendes, og han sier til dig: Hvorfor gikk I så nær inn til byen under striden? Visste I ikke at de vilde skyte ned fra muren?

²¹ Hvem var det som drepte Abimelek, Jerubbesets sønn? Var det ikke en kvinne som kastet en kvernsten ned på ham fra muren i Tebes, så han døde? Hvorfor gikk I så nær inn til muren? -- så skal du si: Også din tjener hetitten Uria er død.

²² Så tok sendebudet avsted og kom og meldte David alt det Joab hadde pålagt ham.

²³ Og budet sa til David: Mennene fikk overtaket over oss og drog ut på marken mot oss; men så trengte vi dem tilbake like til byporten.

²⁴ Da skjøt bueskytterne fra muren ned på dine tjenere, og det falt noen av kongens tjenere; også din tjener hetitten Uria døde.

²⁵ Da sa David til budet: Så skal du si til Joab: Ta dig ikke nær av dette! For sverdet fortærer snart en, snart en annen; hold kraftig ved med å stride mot byen og riv den ned! Og sett du mot i ham!

²⁶ Da Urias hustru hørte at Uria, hennes mann var død, sørget hun over sin ektefelle.

²⁷ Men da sørgetiden var til ende, sendte David bud og hentet henne til sitt hus, og hun blev hans hustru og fødte ham en sønn. Men det som David hadde gjort, var ondt i Herrens øine.

KAPITTEL 12

Og Herren sendte Natan til David. Da han kom inn til ham, sa han til ham: Det var to menn i en by, en rik og en fattig.

² Den rike hadde småfe og storfe i mengdevis;

³ men den fattige hadde ikke annet enn et eneste lite lam, som han hadde kjøpt og fødd op; det vokste op hos ham sammen med hans barn; det åt av hans brød og drakk av hans beger og lå i hans fang og var som en datter for ham.

⁴ Så kom det en veifarende mann til den rike; men han nente ikke å ta noget av sitt småfe eller storfe og lage det til for den reisende som var kommet til ham, men tok den fattige manns lam og laget det til for den mann som var kommet til ham.

⁵ Da optendtes Davids vrede høilig mot den mann, og han sa til Natan: Så sant Herren lever: Den mann som har gjort dette, er dødsens,

⁶ og lammet skal han betale firedobbelt, fordi han gjorde dette og ikke viste barmhjertighet.

⁷ Da sa Natan til David: Du er mannen. Så sier Herren, Israels Gud: Jeg salvet dig til konge over Israel, og jeg fridde dig ut av Sauls hånd,

⁸ og jeg gav dig din herres hus og din herres hustruer i din favn, og jeg gav dig Israels og Judas hus, og var det for lite, så vilde jeg ha gitt dig ennu mere, både det ene og det annet.

⁹ Hvorfor har du foraktet Herrens ord og gjort hvad som er ondt i hans øine? Hetitten Uria

har du slått med sverdet; hans hustru har du tatt til hustru for dig selv, og ham har du drept med Ammons barns sverd.

10 Så skal nu sverdet aldri vike fra ditt hus, fordi du har foraktet mig og tatt hetitten Urias hustru til hustru for dig selv.

11 Så sier Herren: Se, jeg lar ulykke komme over dig fra ditt eget hus; jeg vil ta dine hustruer for dine øine og gi dem til en annen mann, og han skal ligge hos dine hustruer, så solen her er vidne til det.

12 For det du gjorde, gjorde du i lønndom, men jeg vil gjøre dette for hele Israels øine og midt på lyse dagen.

13 Da sa David til Natan: Jeg har syndet mot Herren. Og Natan sa til David: Så har også Herren borttatt din synd; du skal ikke dø.

14 Men fordi du ved denne gjerning har gitt Herrens fiender årsak til å spotte, så skal også den sønn du har fått, visselig dø.

15 Så gikk Natan hjem igjen, og Herren slo barnet som David hadde fått med Urias hustru, så det blev meget sykt.

16 Og David søkte Gud for barnets skyld, og David fastet strengt, og hver gang han gikk inn, blev han liggende på jorden hele natten.

17 De eldste i hans hus kom og vilde reise ham op fra jorden; men han vilde ikke og åt ikke sammen med dem.

18 På den syvende dag døde barnet; men Davids tjenere torde ikke fortelle ham at barnet var død; de tenkte: Mens barnet var i live, talte vi til ham, men han hørte ikke på oss; hvorledes kan vi da nu si til ham at barnet er død? Han kunde gjøre en ulykke på sig.

19 Da David så at hans tjenere hvasket sig imellem, skjønte han at barnet var død; og han sa til sine tjenere: Er barnet død? De svarte: Ja, han er død.

20 Da stod David op fra jorden og tettet sig og salvet sig og skiftet klær og gikk inn i Herrens hus og tilbad. Så gikk han hjem igjen og bad om mat, og de satte mat frem for ham, og han åt.

21 Da sa hans tjenere til ham: Hvorledes er det du bærer dig at? Mens barnet var i live, fastet du og gråt for ham; men nu som barnet er død, står du op og eter.

22 Han svarte: Så lenge barnet var i live, fastet jeg og gråt; for jeg tenkte: Hvem vet om ikke Herren forbarmer sig over mig, så barnet blir i live?

23 Men nu som han er død, hvorfor skulde jeg nu faste? Kan jeg hente ham tilbake igjen? Jeg går til ham, men han vender ikke tilbake til mig.

24 David trøstet Batseba, sin hustru, og han gikk inn til henne og lå hos henne; og hun fødte en sønn, som han kalte Salomo [de. den fredsommelige.] Og Herren elsket ham.

25 og han sendte bud med profeten Natan, og han kalte ham Jedidja, [de. Herrens elskede] for Herrens skyld.

26 Joab stred mot Rabba i ammonittenes land og inntok kongestaden.

27 Så sendte Joab bud til David og lot si: Jeg har stridt mot Rabba og inntatt vannbyen.

28 Samle nu du resten av folket og leir dig mot byen og innta den, så det ikke blir jeg som inntar byen, og mitt navn blir nevnt over den! [de. byen kalles den av mig inntatte]

29 Da samlet David alt folket og drog til Rabba; og han stred mot det og inntok det.

30 Og han tok deres konges krone fra hans hode; den veide en talent gull, og der var på den en kostbar sten; nu kom den på Davids hode. Og det store hærfang han hadde tatt i byen, førte han med sig bort.

³¹ Og folket som bodde der, førte han ut og la dem under sager og treskesleder av jern og jernøkser og lot dem gå gjennom teglovner. Så gjorde han med alle Ammons barns byer. Derefter vendte David og alt folket tilbake til Jerusalem.

KAPITTEL 13

Nogen tid derefter hendte det som nu skal fortelles: Absalom, Davids sønn, hadde en fager søster som hette Tamar; henne fattet Davids sønn Amnon kjærlighet til.

² Og Amnon var så nedtrykt for sin søster Tamars skyld at han blev syk; for hun var jomfru, og det syntes Amnon umulig å gjøre henne noget.

³ Men Amnon hadde en venn som hette Jonadab, en sønn av Davids bror Simea; og Jonadab var en meget klok mann.

⁴ Han sa til ham: Hvorfor ser du så dårlig ut, kongesønn, morgen etter morgen? Vil du ikke si mig det? Da sa Amnon til ham: Jeg elsker Tamar, min bror Absaloms søster.

⁵ Jonadab sa til ham: Legg dig i sengen og gjør dig syk, og når da din far kommer for å se til dig, så si til ham: La min søster Tamar komme og gi mig noget å ete og lage til maten for mine øine, så jeg ser på det og får maten av hennes hånd!

⁶ Så la Amnon sig og gjorde sig syk, og da kongen kom for å se til ham, sa Amnon til kongen: La min søster Tamar komme og lage et par kaker, så jeg ser på det og kan få dem av hennes hånd!

⁷ Da sendte David bud inn i huset til Tamar og lot si: Gå til din bror Amnons hus og lag til maten for ham!

⁸ Og Tamar gikk til sin bror Amnons hus. Han lå til sengs, og hun tok deigen og eltet den og laget kaker, så han så på det, og stekte dem.

⁹ Så tok hun pannen og slo dem ut foran ham; men han vilde ikke ete. Og Amnon sa: La alle gå ut! Da alle var gått ut,

¹⁰ sa Amnon til Tamar: Bær maten inn i kammeret, så jeg kan få den av din hånd! Og Tamar tok kakene som hun hadde laget, og bar dem inn i kammeret til sin bror Amnon.

¹¹ Men da hun rakte ham dem og bad ham ete, tok han fatt i henne og sa til henne: Kom og ligg hos mig, min søster!

¹² Men hun sa til ham: Nei, min bror, krenk mig ikke! Slikt må ikke gjøres i Israel; Gjør ikke noget så skammelig!

¹³ Hvor skulde da jeg gå hen med min skam? Og du vilde bli regnet blandt nidingene i Israel. Kjære, tal heller til kongen! Han nekter dig ikke å få mig.

¹⁴ Men han vilde ikke høre på henne; og han blev henne for sterk og krenket henne og lå hos henne.

¹⁵ Men derefter fattet Amnon et sterkt hat til henne -- det hat han fikk til henne, var større enn den kjærlighet han hadde hatt til henne. Og Amnon sa til henne: Stå op og gå din vei!

¹⁶ Da sa hun til ham: Vold mig ikke så stor en ulykke! Jag mig ikke bort! Det vilde være verre enn det annet du har gjort mig. Men han vilde ikke høre på henne.

¹⁷ Han kalte på den gutt som gikk ham til hån, og sa: Jag denne kvinne ut på gaten og steng døren efter henne!

¹⁸ Hun hadde en sid kjortel på sig; for sådanne kåper brukte kongens døtre så lenge de var jomfruer. Hans tjener førte henne da ut på gaten og stengte døren efter henne.

¹⁹ Men Tamar strødde aske på sitt hode og sønderrev den side kjortel hun hadde på sig, og hun la sin hånd på sitt hode og gikk skrikende sin vei.

- ²⁰ Da sa hennes bror Absalom til henne: Har din bror Amnon vært hos dig? Ti nu stille, min søster! Han er din bror; ta dig ikke så nær av dette! Så blev da Tamar i sin ulykke i sin bror Absaloms hus.
- ²¹ Da kong David hørte om alt dette, blev han meget vred.
- ²² Og Absalom talte ikke med Amnon, hverken ondt eller godt; for han hatet Amnon fordi han hadde krenket hans søster Tamar.
- ²³ To år derefter hadde Absalom fåreklipping i Ba'al-Hasor, som ligger ved Efra'im, og Absalom innbød alle kongens sønner.
- ²⁴ Absalom gikk inn til kongen og sa: Din tjener skal nu ha fåreklipping; vil ikke kongen og hans menn følge din tjener dit!
- ²⁵ Men kongen svarte: Nei, min sønn, vi vil ikke komme alle, forat vi ikke skal være dig til uleilighet. Og han nødde ham, men han vilde enda ikke gå med og ønsket ham lykke til.
- ²⁶ Da sa Absalom: Om du ikke vil, så la min bror Amnon følge med oss! Kongen spurte: Hvorfor skal han følge med dig?
- ²⁷ Men Absalom nødde ham inntil han lot Amnon og alle kongesønnene gå med ham.
- ²⁸ Og Absalom bød sine tjenere og sa: Se til, når Amnon er blitt vel til mote av vinen, og jeg sier til eder: Hugg Amnon ned! -- så skal I drepe ham; vær ikke redde! Det er jo jeg som har befalt eder det! Vær modige og vis eder som djerpe menn!
- ²⁹ Og Absaloms tjenere gjorde med Amnon som Absalom hadde befalt. Da stod alle kongesønnene op og satte sig på hver sitt muldyr og flyktet.
- ³⁰ Mens de ennu var på veien, kom det rykte til David: Absalom har slått alle kongens sønner ihjel, og ikke en eneste av dem er blitt tilbake.
- ³¹ Da stod kongen op og sønderrev sine klær og kastet sig ned på jorden, og alle hans tjenere stod der med sønderrevne klær.
- ³² Men Jonadab, sønn av Davids bror Simea, tok til orde og sa: Min herre må ikke tenke at de har drept alle de unge menn, kongens sønner. Det er bare Amnon som er død; for efter Absaloms egne ord har det vært avgjort helt fra den dag han krenket hans søster Tamar.
- ³³ Så må nu min herre kongen ikke la det gå sig til hjerte at de sier: Alle kongens sønner er død! Nei, det er bare Amnon som er død.
- ³⁴ Imidlertid flyktet Absalom. Da den mann som holdt vakt, så sig omkring, fikk han se mange folk som drog frem fra veien bak ham ved siden av fjellet.
- ³⁵ Da sa Jonadab til kongen: Der kommer kongens sønner; det er gått som din tjener sa.
- ³⁶ Ikke før hadde han talt ut, så kom kongens sønner, og de gråt høit, og kongen og alle hans menn brast også i lydelig gråt.
- ³⁷ Men Absalom flyktet og drog til Talmi, sønn av Ammihud, kongen i Gesur. Og David sørget over sin sønn hele tiden.
- ³⁸ Da nu Absalom var flyktet og hadde draget til Gesur, blev han der tre år.
- ³⁹ Dette avholdt kong David fra å dra ut imot Absalom; for han hadde trøstet sig over Amnons død.

KAPITTEL 14

Men Joab, Serujas sønn, skjønte at kongens hjerte droges mot Absalom.

- ² Da sendte Joab bud til Tekoa og hentet derfra en klok kvinne, og han sa til henne: Lat som om du har sorg, og klæ dig i sørgeklær og salv dig ikke med olje, men te dig som en

kvinne som alt i lang tid har sørget over en død,

³ og gå så inn til kongen og tal således til ham -- og Joab la henne ordene i munnen.

⁴ Og kvinnen fra Tekoa talte til kongen -- hun kastet sig ned for ham med ansiktet mot jorden og sa: Hjelp, konge!

⁵ Kongen sa til henne: Hva fattes dig? Hun svarte: Akk, jeg er enke; min mann er død.

⁶ Og din tjenerinne hadde to sønner, og de to kom i trette med hverandre ute på marken, og det var ingen som kunde skille dem at; så slo den ene til den andre og drepte ham.

⁷ Og nu har hele slekten reist sig mot din tjenerinne og sier: Kom hit med ham som slo sin bror ihjel, så vi kan ta hans liv til hevn for hans bror som han slo ihjel, og så vi også får ryddet arvingen av veien. Således kommer de til å utslukke den siste gnist jeg ennu har igjen, så de ikke levner min mann navn og efterkommere på jorden.

⁸ Da sa kongen til kvinnen: Gå hjem igjen! Jeg skal ordne saken for dig.

⁹ Og kvinnen fra Tekoa sa til kongen: På mig, herre konge, og på min fars hus faller skylden, men kongen og hans trone skal være uten skyld.

¹⁰ Kongen sa: Taler nogen til dig, skal du føre ham til mig; så skal han ikke mere gjøre dig noget.

¹¹ Da sa hun: Kongen komme Herren sin Gud i hu, så ikke blodhevneren skal volde ennu mere ulykke, og de ikke får ryddet min sønn av veien. Han svarte: Så sant Herren lever: Det skal ikke falle et hår av din sønns hode til jorden.

¹² Da sa kvinnen: La din tjenerinne få tale ennu et ord til min herre kongen. Og han sa: Tal!

¹³ Så sa kvinnen: Hvorfor tenker du da på slikt mot Guds folk? Efter det ord kongen har talt, er det som han selv var skyldig, når kongen ikke lar den han har støtt fra sig, komme tilbake.

¹⁴ For alle må vi dø og bli som vann som er utøst på jorden og ikke kan samles op igjen, og Gud tar ikke livet, men tenker ut hvad som kan gjøres forat en som er støtt bort, ikke skal være bortstøtt fra ham.

¹⁵ Og at jeg nu er kommet for å tale dette til min herre kongen, det er fordi folket skremte mig, og din tjenerinne tenkte da: Jeg vil tale til kongen; kanskje kongen vil gjøre efter sin tjenerinnes ord;

¹⁶ kongen vil nok høre på mig og fri sin tjenerinne fra den manns hånd som vil utrydde både mig og min sønn av Guds arv.

¹⁷ Og så tenkte din tjenerinne: Gid min herre kongens ord måtte bli mig til trøst, for min herre kongen er som en Guds engel til å høre både på godt og ondt! Så være da Herren din Gud med dig!

¹⁸ Da tok kongen til orde og sa til kvinnen: Dølg ikke for mig det som jeg nu vil spørre dig om! Kvinnen sa: Tal, herre konge!

¹⁹ Da sa kongen: Har ikke Joab sin hånd med i alt dette? Kvinnen svarte: Så sant du lever, herre konge: Ingen kan komme utenom noget av det min herre kongen taler, hverken til høire eller venstre. Det var din tjener Joab som påla mig dette og la alle disse ord i din tjenerinnes munn.

²⁰ For å gi saken et annet utseende har din tjener Joab gjort dette; men min herre er vis, som en Guds engel i visdom, så han vet alt som hender på jorden.

²¹ Derefter sa kongen til Joab: Vel! jeg skal gjøre så! [de. opfylle ditt ønske] Ta nu avsted og før den unge mann Absalom tilbake!

²² Da kastet Joab sig ned med ansiktet mot jorden og velsignet kongen, og han sa: Idag skjønner din tjener at jeg har funnet nåde for dine øine, herre konge, siden kongen vil

gjøre etter sin tjeners ord.

23 Så gjorde Joab sig rede og drog til Gesur og førte Absalom til Jerusalem.

24 Men kongen sa: La ham ta hjem til sitt eget hus, men han skal ikke komme for mine øine. Så tok Absalom hjem til sitt eget hus og kom ikke for kongens øine.

25 Men så fager en mann som Absalom fantes det ikke i hele Israel, ingen som blev prist så høit; fra fotsåle til isse fantes det ikke lyte på ham.

26 Og når han klippet håret på sitt hode -- og det gjorde han hver gang året var til ende, fordi håret blev ham for tungt, og han måtte klippe det -- så veide han sitt hår, og det veide to hundre sekel etter kongens vekt.

27 Absalom fikk tre sønner og én datter som hette Tamar; hun var en fager kvinne.

28 Absalom bodde i Jerusalem i to år men kom ikke for kongens øine.

29 Så sendte Absalom bud til Joab for å få ham til å gå til kongen, men han vilde ikke komme til ham; og han sendte bud ennu en gang, men han vilde ikke komme da heller.

30 Da sa han til sine tjenere: Se, her ved siden av mig har Joab et jordstykke, og der har han bygg; gå og sett ild på det! Og Absaloms tjenere satte ild på jordstykket.

31 Da stod Joab op og gikk til Absaloms hus, og han sa til ham: Hvorfor har dine tjenere satt ild på det jordstykke som hører mig til?

32 Absalom svarte: Jeg sendte jo bud til dig og bad dig komme hit, så jeg kunde sende dig til kongen og si ham fra mig: Hvorfor er jeg kommet hit fra Gesur? Det hadde vært bedre for mig om jeg ennu var der. Og nu vil jeg komme for kongens øine, og er det nogen brøde hos mig, så får han drepe mig.

33 Da gikk Joab inn til kongen og sa det til ham, og han kalte Absalom til sig, og han kom inn til kongen; og han kastet sig på sitt ansikt til jorden for kongen, og kongen kysset Absalom.

KAPITTEL 15

Nogen tid efter la Absalom sig til vogn og hester og femti mann som løp foran ham.

2 Og Absalom pleide å stå tidlig op og stille sig ved siden av veien til porten; og så ofte det kom en mann som hadde en sak han vilde føre frem for kongen og få dom i, kalte Absalom på ham og spurte: Hvilken by er du fra? Når han så svarte: Din tjener er fra den og den av Israels stammer,

3 sa Absalom til ham: Din sak er god og rett; men hos kongen er det ingen som hører på dig.

4 Så sa Absalom: Bare de vilde sette mig til dommer i landet! Da skulde hver mann som hadde en trette eller sak, komme til mig, og jeg skulde hjelpe ham til sin rett.

5 Og når nogen gikk frem og vilde bøie sig for ham, rakte han ut sin hånd og tok fatt i ham og kysset ham.

6 Således gjorde Absalom med hele Israel når de kom til kongen for å få dom, og Absalom stjal Israels menns hjerte.

7 Da det nu var gått fire år, sa Absalom til kongen: La mig få dra til Hebron og innfri det løfte jeg har gjort Herren!

8 For din tjener gjorde et løfte dengang jeg bodde i Gesur i Syria, og sa: Fører Herren mig tilbake igjen til Jerusalem, så vil jeg ofre til Herren.

9 Kongen svarte: Gå i fred! Så gjorde han sig rede og drog til Hebron.

10 Og Absalom sendte speidere omkring i alle Israels stammer og sa: Når I hører basunen

lyde, så skal I si: Absalom er blitt konge i Hebron.

11 Sammen med Absalom gikk to hundre menn fra Jerusalem, som var innbudt, og som gikk med i all troskyldighet og ikke visste av noen ting.

12 Og mens Absalom bar frem offerne, hentet han gilonitten Akitofel, Davids rådgiver, fra hans by Gilo. Og sammensvergelsen blev sterk, og det samlet sig flere og flere folk hos Absalom.

13 Så kom det noen med bud til David og sa: Hver manns hjerte i Israel henger ved Absalom.

14 Da sa David til alle sine menn som var hos ham i Jerusalem: Kom, la oss flykte! Ellers kan vi ikke berge oss for Absalom. Skynd eder avsted, så ikke han skal skynde sig og nå oss og føre ulykke over oss og slå byen med sverdets egg.

15 Kongens tjenere svarte: Alt hvad du vil, herre konge, er dine tjenere rede til å gjøre.

16 Så tok kongen ut, og hele hans hus fulgte ham; bare ti medhustruer lot kongen bli tilbake for å ta vare på huset.

17 Så tok da kongen ut, og alt folket fulgte ham, og de stanset ved det siste hus.

18 Og alle hans menn og hele livvakten drog frem ved siden av ham, og alle gittittene, seks hundre mann som hadde fulgt ham fra Gat, drog frem foran kongen.

19 Da sa kongen til gittitten Ittai: Hvorfor går du og med oss? Vend tilbake og bli hos kongen! For du er en fremmed og tilmed bortført fra ditt hjemsted.

20 Igår kom du, og idag skulde jeg la dig vanke om med oss, jeg som ikke vet hvor min vei kan falle. Vend tilbake og før dine brødre tilbake med dig, og Guds miskunnhet og trofasthet være med eder!

21 Men Ittai svarte kongen og sa: Så sant Herren lever, og så sant min herre kongen lever: Der hvor min herre kongen er, enten det bærer til død eller til liv, der og intet annet sted vil din tjener være.

22 Da sa David til Ittai: Vel, så dra med oss! Så drog gittitten Ittai frem med alle sine menn og alle de barn han hadde med sig.

23 Og hele landet gråt høit, da alt folket drog frem, og kongen gikk over bekken Kidron, og alt folket gikk og over og tok veien bortimot ørkenen.

24 Da kom også Sadok med alle levittene; de bar Guds pakts-ark, og de satte Guds ark ned, og på samme tid gikk Abjatar op, [til Oljeberget] inntil alt folket hadde draget ut av byen.

25 Da sa kongen til Sadok: Før Guds ark tilbake til byen! Finner jeg nåde for Herrens øine, så fører han mig tilbake og lar mig se den og dens bolig;

26 men dersom han sier således: Jeg har ikke velbehag i dig -- så er jeg her; han får gjøre med mig som han synes!

27 Og kongen sa til presten Sadok: Forstår du mig? Vend tilbake til byen i fred, og din sønn Akima'as og Abjatars sønn Jonatan -- begge eders sønner -- skal være med eder!

28 Husk på at jeg vil dryge på moene i ørkenen inntil det kommer et ord fra eder med budskap til mig.

29 Så førte Sadok og Abjatar Guds ark tilbake til Jerusalem, og de blev der.

30 Men David gikk gråtende opefter Oljeberget med tilhyllet hode og barfotet, og alt folket som var med ham, hadde og tilhyllet sine hoder og gikk gråtende opover.

31 Da David fikk bud om at Akitofel var blandt de sammensvorne hos Absalom, sa han: Gjør Akitofels råd til dårskap, Herre!

32 Da nu David kom til toppen, hvor han vilde tilbede Gud, fikk han se arkitten Husai som

kom ham i møte med sønderrevet kjortel og jord på sitt hode.

³³ David sa til ham: Dersom du drar videre med mig, vil du bare bli til byrde for mig;

³⁴ men dersom du vender tilbake til byen og sier til Absalom: Jeg vil være din tjener, konge! Jeg har før vært din fars tjener, men nu vil jeg være din tjener -- så vil du gjøre Akitofels råd til intet for mig.

³⁵ Der har du jo og prestene Sadok og Abjatar hos dig. Alt du får høre fra kongens hus, skal du melde prestene Sadok og Abjatar.

³⁶ Begge deres sønner, Akima'as, Sadoks sønn, og Jonatan, Abjatars sønn, er der hos dem; med dem skal I sende mig bud om alt det I får høre.

³⁷ Så kom da Husai, Davids venn, til byen, og på samme tid kom også Absalom til Jerusalem.

KAPITTEL 16

Da David var kommet et lite stykke fremover fra toppen, fikk han se Siba, Mefibosets tjener, som kom ham i møte med et par asener med kløv; på dem var det to hundre brød og hundre rosinkaker og hundre stykker sommerfrukt og en skinnsekk med vin.

² Da sa kongen til Siba: Hva vil du med dette? Siba svarte: Asenene skal kongens husfolk ha til å ride på, og brødet og sommerfruktene skal være til mat for tjenerne, og vinen til drikke for dem som blir utmattet i ørkenen.

³ Kongen sa: Men hvor er din herres sønn? Siba svarte: Han er fremdeles i Jerusalem; han sa: Idag vil Israels hus gi mig igjen min fars kongedømme.

⁴ Da sa kongen til Siba: Du skal få alt det som Mefiboset har. Og Siba sa: Jeg kaster mig til jorden; la mig finne nåde for min herre kongens øine!

⁵ Da kong David kom til Bahurim, kom det ut derfra en mann som var i slekt med Sauls hus og hette Sime'i, Gera's sønn; han kom bannende

⁶ og kastet med sten efter David og alle kong Davids tjenere, mens alt folket og alle de djerveste krigsmenn gikk med ham, både på høire og venstre side.

⁷ Og Sime'i bante ham med de ord: Bort, bort med dig, din blodhund, din niding!

⁸ Herren har nu latt komme igjen over dig alt det blod som har flytt i Sauls hus, han i hvis sted du blev konge, og Herren har gitt kongedømmet til din sønn Absalom; se, nu er du kommet i den ulykke du har fortjent; for en blodhund er du.

⁹ Da sa Abisai, Serujas sønn, til kongen: Hvorfor skal denne døde hund banne min herre kongen? La mig gå der bort og slå hodet av ham!

¹⁰ Men kongen sa: Hva har jeg med eder å gjøre, I Serujas sønner? Når han banner, og når Herren har sagt til ham: Bann David! -- hvem tør da si: Hvorfor gjorde du det?

¹¹ Og David sa til Abisai og til alle sine tjenere: Se, min sønn, som er utgått av mitt liv, står mig efter livet; hvor meget mere ikke da denne benjaminitt! La ham bare banne! For Herren har befalt ham det.

¹² Kanskje Herren ser til mig i min nød, så Herren gir mig lykke til gjengjeld for den forbannelse som har rammet mig idag.

¹³ Så gikk David og hans menn frem efter veien mens Sime'i gikk oppe i lien jevnside med ham, og han gikk og bante, og han kastet med sten og sand mens han gikk der jevnside med ham.

¹⁴ Og kongen og alt folket som var med ham, drog inn i Ajefim og hvilte der.

¹⁵ Imidlertid var Absalom med alt sitt folk, Israels menn, kommet til Jerusalem og Akitofel

var med ham.

¹⁶ Da nu arkitten Husai, Davids venn, kom til Absalom, sa Husai til Absalom: Kongen leve! Kongen leve!

¹⁷ Da sa Absalom til Husai: Er dette din kjærlighet til din venn? Hvorfor drog du ikke med din venn?

¹⁸ Husai svarte: Nei, den som Herren og dette folk og alle Israels menn har utvalgt, ham vil jeg tilhøre, og hos ham vil jeg bli.

¹⁹ Og for det annet: Hvem skulde jeg tjene? Skulde jeg ikke tjene hos hans sønn? Likesom jeg har tjent hos din far, således vil jeg og tjene dig.

²⁰ Så sa Absalom til Akitofel: Gi nu I et råd og si hvad vi skal gjøre!

²¹ Akitofel svarte: Gå inn til din fars medhustruer som han lot bli tilbake for å ta vare på huset! Når da hele Israel får høre at du har gjort dig forhatt hos din far, så vil motet økes hos alle som er med dig.

²² Så reiste de et telt for Absalom på taket, og Absalom gikk inn til sin fars medhustruer for hele Israels øine.

²³ I den tid gjaldt et råd som Akitofel gav, like så meget som om en hadde spurt Guds ord til råds; så meget gjaldt hvert råd av Akitofel både hos David og hos Absalom.

KAPITTEL 17

Så sa Akitofel til Absalom: La mig få velge ut tolv tusen mann, så vil jeg bryte op og sette efter David inatt!

² Da kan jeg komme over ham mens han er utmattet og motløs, og forferde ham, og alt folket som er med ham, vil flykte, og så kan jeg slå kongen alene,

³ og jeg vil føre alt folket tilbake til dig. At alle vender tilbake, avhenger av at det går således med den mann du søker efter; alt folket kan da være i fred.

⁴ Dette råd syntes Absalom og alle Israels eldste godt om.

⁵ Men Absalom sa: Kall også arkitten Husai til mig, så vi kan få høre hvad han har å si.

⁶ Da Husai kom til Absalom, sa Absalom til ham: Så og så har Akitofel talt; skal vi gjøre som han sier? Hvis ikke, så tal du!

⁷ Da sa Husai til Absalom: Det er ikke noget godt råd Akitofel denne gang har gitt.

⁸ Og Husai sa: Du kjenner din far og hans menn og vet at de er djerpe stridsmenn og gramme i hu som en binne i skogen som de har røvet ungene fra; og din far er en krigsmann og holder sig ikke hos folkene om natten.

⁹ Nu holder han sig sikkert skjult i en eller annen hule eller et annet sted; om han da straks i begynnelsen overfaller dine folk, så vil hver den som hører det, si: Det har vært et stort mannefall blandt de folk som følger Absalom;

¹⁰ og om det så er en djerv mann som har et hjerte som en løve, så vil han dog bli motløs; for hele Israel vet at din far er en helt, og at de som er med ham, er djerpe folk.

¹¹ Derfor er dette mitt råd: La hele Israel samle sig om dig, fra Dan til Be'erseba, som sanden ved havet i mengde; og dra selv med i striden.

¹² Når vi så støter på ham et eller annet sted hvor han er å finne, så vil vi falle over ham som duggen faller over jorden, og det skal ikke bli en eneste i live av dem, hverken han selv eller nogen av de menn som er med ham.

¹³ Og dersom han drar sig tilbake til en av byene, så skal hele Israel legge rep omkring den by, og vi skal dra den ned i dalen til det ikke finnes en sten igjen der.

- 14** Da sa Absalom og hver Israels mann: Arkitten Husais råd er bedre enn Akitofels råd. Men det var Herren som hadde laget det så for å gjøre Akitofels gode råd til intet, så Herren kunde la ulykken komme over Absalom.
- 15** Så sa Husai til prestene Sadok og Abjatar: Så og så har Akitofel rådet Absalom og Israels eldste, og så og så har jeg rådet.
- 16** Send derfor hastig bud til David om det og si: Bli ikke natten over på moene i ørkenen, men dra heller over, forat ikke kongen og alt folket som er med ham, skal gå til grunne!
- 17** Jonatan og Akima'as holdt sig i En-Rogel, og en tjenestepike gikk jevnlig med bud til dem, og de gikk igjen med bud til kong David; for de torde ikke gå inn i byen og la sig se der.
- 18** Men en gutt fikk se dem og sa det til Absalom. Da skyndte de sig avsted begge to. I Bahurim gikk de inn til en mann der som hadde en brønn på sin gård; i den steg de ned.
- 19** Og hans hustru tok og bredte et dekke over brønnen og strødde gryn ovenpå, så ingen kunde merke noget.
- 20** Da så Absaloms tjenere kom inn i huset til konen og spurte: Hvor er Akima'as og Jonatan? svarte konen: De gikk over den lille bekken her. Så lette de efter dem, men fant dem ikke og vendte så tilbake til Jerusalem.
- 21** Men så snart de var gått bort, steg de andre op av brønnen og gikk og bar budet frem til kong David og sa til ham: Gjør eder rede og sett hastig over vannet! For det og det råd har Akitofel gitt mot eder.
- 22** Da brøt de op, både David og alt folket som var med ham, og satte over Jordan; da morgenen lyste frem, manglet det ikke en eneste mann som ikke var gått over Jordan.
- 23** Men da Akitofel så at hans råd ikke blev fulgt, salte han sitt asen og tok ut og drog hjem til sin by og beskikket sitt hus og hengte sig; og han døde og blev begravet i sin fars grav.
- 24** David var alt kommet til Mahana'im da Absalom satte over Jordan med alle Israels menn.
- 25** Absalom hadde satt Amasa over hæren i stedet for Joab; Amasa var sønn av en mann som hette Jitra, en jisre'elitt som hadde gått inn til Abigal, datter av Nahas og søster til Seruja, Joabs mor.
- 26** Og Israel og Absalom leiret sig i Gileads land.
- 27** Da David kom til Mahana'im, hendte det at Sobi, sønn av Nahas, fra Rabba i Ammons barns land, og Makir, sønn av Ammiel, fra Lo-Debar, og gileaditten Barsillai fra Rogelim
- 28** kom med senger og fat og lerkar og hvete og bygg og mel og ristet korn og bønner og linser og ristede belgfrukter
- 29** og honning og melk og småfe og oster av kumelk til føde for David og hans folk, for de tenkte: Folkene er blitt sultne og trette og tørste i ørkenen.

KAPITTEL 18

David mønstret folket som var med ham, og satte høvedsmenn over dem, nogen over tusen og nogen over hundre.

2 Så sendte David folket avsted, en tredjedel under Joab, en tredjedel under Abisai, Serujas sønn, Joabs bror, og en tredjedel under gittitten Ittai, og kongen sa til folket: Jeg vil og dra ut med eder.

3 Men folket sa: Du skal ikke dra ut; for om vi flykter, bryr ingen sig om oss, og om halvdelen av oss faller, bryr heller ingen sig om oss; men du er så god som ti tusen av

oss, og nu er det bedre at du er rede til å komme oss til hjelp fra byen.

⁴ Da sa kongen til dem: Jeg skal gjøre som I synes. Så stilte kongen sig ved siden av porten, og alt folket drog ut, hundrevis og tusenvis.

⁵ Og kongen bød Joab og Abisai og Ittai og sa: Far varsomt med den unge mann -- med Absalom! Og alt folket hørte på at kongen gav alle høvedsmennene dette påbud om Absalom.

⁶ Så drog folket ut i marken mot Israel, og det kom til slag i Efra'imskogen.

⁷ Der blev Israels folk slått av Davids menn, og det blev et stort mannefall der den dag -- tyve tusen mann.

⁸ Og striden bredte sig ut over hele landet deromkring, og skogen fortærte den dag flere av folket enn sverdet fortærte.

⁹ Absalom kom like imot Davids menn; han red på sitt muldyr, og muldyret kom inn under de tette grener på en stor terebinte, så hans hode hang fast i terebinten, og han blev hengende mellem himmel og jord; for muldyret som han satt på, løp sin vei.

¹⁰ Dette fikk en mann se, meldte det til Joab og sa: Jeg så Absalom henge i terebinten der borte.

¹¹ Da sa Joab til mannen som meldte ham dette: Men når du har sett det, hvorfor slo du ham da ikke til jorden med det samme? Så hadde det vært min skyldighet å gi dig ti sekel sølv og et belte.

¹² Men mannen sa til Joab: Om jeg så fikk mig tilveid tusen sekel sølv midt op i hånden, vilde jeg ikke rekke ut min hånd mot kongens sønn; for vi hørte alle på at kongen bød dig og Abisai og Ittai og sa: Vær varsom med den unge mann, med Absalom, hvem det så er av eder!

¹³ Men om jeg hadde gått slikefullt frem og tatt hans liv, så blir jo ingen ting skjult for kongen, og du vilde nok holde dig unda.

¹⁴ Da sa Joab: Jeg kan ikke stå her med dig og hefte mig bort. Og han tok tre kastespyd i sin hånd og støtte dem i Absaloms hjerte, mens han ennå hang levende midt i terebinten.

¹⁵ Så stilte ti unge menn -- Joabs våbensvenner -- sig rundt omkring og hugg til Absalom og drepte ham.

¹⁶ Da støtte Joab i basunen, og folket holdt op med å forfølge Israel; for Joab holdt folket tilbake.

¹⁷ Og de tok Absalom og kastet ham i en stor grøft i skogen og reiste en stor stenrøs over ham; og hele Israel flyktet, hver til sitt hjem.

¹⁸ Men Absalom hadde, mens han levde, tatt og reist sig den støtte som står i Kongedalen; for han sa: Jeg har ingen sønn som kan holde oppe minnet om mitt navn. Han gav støtten navn efter sig selv, og den er blitt kalt Absaloms minnesmerke inntil denne dag.

¹⁹ Akima'as, Sadoks sønn, sa til Joab: La mig få springe avsted til kongen med det gledelige budskap at Herren har hjulpet ham til hans rett mot hans fiender!

²⁰ Men Joab sa til ham: Ikke vil du idag bli en mann med gledelig budskap; en annen dag kan du komme med gledelig budskap; men idag vilde du ikke komme med noget gledelig budskap, siden kongens sønn er død.

²¹ Derefter sa Joab til kusitten: [en etioper blandt Davids folk] Gå og meld kongen hvad du har sett! Og kusitten bødte sig for Joab og sprang avsted.

²² Men Akima'as, Sadoks sønn, tok atter til orde og sa til Joab: Det får gå som det vil, men la også mig få springe avsted efter kusitten! Joab sa: Hvorfor vil du endelig gjøre det, min sønn? Du har jo ikke noget gledelig budskap som du kunde få lønn for.

- ²³ Han svarte: Det får gå som det vil, jeg springer avsted. Og han sa til ham: Så spring da! Da sprang Akima'as bort efter veien gjennom Jordansletten og kom forbi kusitten.
- ²⁴ Imidlertid satt David mellom begge portene, og vekteren gikk på taket over porten, bort på muren, og så utover. Da fikk han se en mann som kom springende alene.
- ²⁵ Vekteren ropte og meldte det til kongen. Da sa kongen: Er han alene, så er det et gledelig budskap i hans munn. Og han kom nærmere og nærmere.
- ²⁶ Da så vekteren en annen mann som kom springende, og vekteren ropte til portneren og sa: Se, det kommer en mann springende alene. Da sa kongen: Han kommer og med gledelig budskap.
- ²⁷ Og vekteren sa: Jeg synes den første springer så likt Akima'as, Sadoks sønn. Kongen sa: Det er en god mann; han kommer med godt budskap.
- ²⁸ Og Akima'as ropte til kongen: Fred! Og han kastet sig på sitt ansikt til jorden for kongen og sa: Lovet være Herren din Gud, som har gitt de menn som løftet sin hånd mot min herre kongen, i din makt!
- ²⁹ Og kongen sa: Står det vel til med den unge mann -- med Absalom? Akima'as svarte: Jeg så det var et stort opstyr, da Joab sendte kongens tjener og mig, din tjener, avsted; men jeg vet ikke hvad det var.
- ³⁰ Kongen sa: Gå til side og stå der! Så gikk han til side og blev stående der.
- ³¹ Straks efter kom kusitten, og han sa: Min herre kongen motta det gledelige budskap at Herren idag har hjulpet dig til din rett mot alle dem som hadde reist sig imot dig!
- ³² Kongen spurte kusitten: Står det vel til med den unge mann -- med Absalom? Kusitten svarte: Gid det må gå min herre kongens fiender og alle som reiser sig imot dig og vil gjøre ondt, som det gikk den unge mann!
- ³³ Da blev kongen dypt rystet. Han gikk op på salen over porten og gråt, og mens han gikk, sa han så: Min sønn Absalom! Min sønn, min sønn Absalom! O, at jeg var død i ditt sted! Absalom, min sønn, min sønn!

KAPITTEL 19

Folk kom og sa til Joab: Kongen gråter og sørger over Absalom.

- ² Og seieren blev den dag til sorg for alt folket, fordi folket den dag fikk høre at kongen var bedrøvet over sin sønn.
- ³ Den dag stjal folket sig inn i byen, som folk stjeler sig hjem når de er skamfulle fordi de har flyktet i krigen.
- ⁴ Men kongen hadde tilhyllet sitt ansikt og ropte med høi røst: Min sønn Absalom! Absalom, min sønn, min sønn!
- ⁵ Da gikk Joab inn i huset til kongen og sa: Idag vanærer du alle dine menn, som idag har berget både ditt liv og dine sønners og døtres og dine hustruers og medhustruers liv;
- ⁶ du elsker jo dem som hater dig, og hater dem som elsker dig; for idag har du vist at hverken høvedsmenn eller tjenere er til for dig; og jeg skjønner nu at om Absalom var i live og alle vi andre var død idag, da syntes du det var som det skulde.
- ⁷ Stå nu op og gå ut og tal vennlig til dine menn! For jeg sverger ved Herren at går du ikke ut, så blir det ikke en mann hos dig natten over, og dette vil bli verre for dig enn alt det onde som er kommet over dig fra din ungdom av til nu.
- ⁸ Da stod kongen op og satte sig i porten, og da alt folket fikk vite at kongen satt i porten, kom de alle og gikk frem for kongen. Men Israel hadde flyktet, hver mann til sitt hjem.

- ⁹ Og alt folket i alle Israels stammer gikk i rette med hverandre og sa: Kongen har fridd oss av våre fienders hånd, og han har reddet oss fra filistrene, og nu er han flyktet ut av landet for Absalom.
- ¹⁰ Men Absalom, som vi hadde salvet til konge over oss, er død i krigen; hvorfor sier I da ikke et ord om å føre kongen tilbake?
- ¹¹ Da sendte kong David bud til prestene Sadok og Abjatar med de ord: Tal til Judas eldste og si: Hvorfor er I de siste til å hente kongen tilbake til hans hus? For det var kommet kongen for øre i hans hus at hele Israel talte således.
- ¹² I er mine brødre, I er mitt eget kjød og blod; hvorfor er I da de siste til å hente kongen tilbake?
- ¹³ Og til Amasa skal I si: Er du ikke mitt eget kjød og blod? Gud la det gå mig ille både nu og siden om ikke du alltid skal være min hærfører i stedet for Joab.
- ¹⁴ Således bøide han alle Judas menns sinn og vant dem for sig alle som én, og de sendte det bud til kongen: Vend tilbake, du og alle dine menn!
- ¹⁵ Så gav kongen sig på tilbakeveien og kom til Jordan. Da var Juda alt kommet til Gilgal for å dra kongen i møte og føre ham over Jordan.
- ¹⁶ Benjaminitten Sime'i, Geras sønn, fra Bahurim, skyndte sig og drog ned med Judas menn for å møte kong David,
- ¹⁷ og tusen mann av Benjamin var med ham, og Siba, som hadde vært tjener for Sauls hus, med sine femten sønner og tyve tjenere; og de satte skyndsomt over Jordan før kongen.
- ¹⁸ Og ferjen fór over elven for å føre kongens hus over og være til hans rådighet i alle ting. Men Sime'i, Geras sønn, falt ned for kongen da han skulde fare over Jordan;
- ¹⁹ og han sa til kongen: Herre, tilregn mig ikke min brøde og kom ikke i hu hvorledes din tjener forbrøt sig den dag da min herre konge drog ut fra Jerusalem! Kongen må ikke la det gå sig til hjerte!
- ²⁰ For din tjener vet at jeg har syndet; men se, idag er jeg den første av hele Josefs hus som er kommet hit ned for å møte min herre kongen.
- ²¹ Men Abisai, Serujas sønn, tok til orde og sa: Skal ikke Sime'i late livet -- han som har bannet Herrens salvede?
- ²² Da sa David: Hva har jeg med eder å gjøre, I Serujas sønner, at I idag skulde bli mine motstandere? Skulde nogen mann i Israel late livet idag? Jeg vet jo at jeg idag er blitt konge over Israel.
- ²³ Så sa kongen til Sime'i: Du skal ikke dø. Og kongen tilsvor ham det.
- ²⁴ Mefiboset, Sauls sønn, drog og ned for å møte kongen; han hadde ikke vasket sine føtter og ikke stelt sitt skjegg og ikke tvettet sine klær like fra den dag kongen drog bort, til den dag han kom tilbake med fred.
- ²⁵ Da nu hele Jerusalem kom kongen i møte, sa kongen til ham: Hvorfor fulgte du ikke med mig, Mefiboset?
- ²⁶ Han svarte: Herre konge! Min tjener narret mig; for din tjener sa: Jeg vil ha mitt asen salt, så jeg kan ride på det og følge med kongen; for din tjener er lam.
- ²⁷ Og han baktalte din tjener for min herre kongen. Men min herre kongen er som en Guds engel; gjør derfor som du synes.
- ²⁸ For hele min fars hus hadde ikke annet å vente av min herre kongen enn død, og dog gav du din tjener plass blandt dem som eter ved ditt bord; hvad rett har jeg da mere å kreve, og hvad mere har jeg å rope til kongen om?
- ²⁹ Kongen sa til ham: Hvorfor blir du ved å tale herom? Jeg sier: Du og Siba skal dele

jordeiendommen.

³⁰ Da sa Mefiboset til kongen: Han kan gjerne få alt sammen, siden min herre kongen er kommet hjem igjen med fred.

³¹ Gileaditten Barsillai var og kommet ned fra Rogelim og satte med kongen over Jordan for å ledsage ham et stykke på veien.

³² Barsillai var meget gammel, åtti år; han hadde sørget for mat og drikke til kongen under hans opphold i Mahana'im; for han var en meget rik mann.

³³ Kongen sa da til Barsillai: Dra med mig, så vil jeg sørge for dig hjemme hos mig i Jerusalem.

³⁴ Barsillai svarte: Hvor mange dager og år kan jeg vel ennå ha å leve, at jeg skulde dra med kongen op til Jerusalem?

³⁵ Jeg er idag åtti år; kan jeg vel nu skjelne mellom godt og ondt, eller kan din tjener smake hvad jeg eter og drikker, eller kan jeg nu lenger høre på sangere og sangerinner? Hvorfor skulde da din tjener lenger være min herre kongen til byrde?

³⁶ Bare for en kort tid kan din tjener gå med kongen over Jordan; men hvorfor skulde kongen vise mig en sådan velgjerning?

³⁷ Kjære, la din tjener vende tilbake, så jeg kan dø i min egen by, hvor min fars og min mors grav er! Men se, her er din tjener Kimham; la ham få dra med min herre kongen, og gjør med ham som du synes!

³⁸ Da sa kongen: Kimham skal dra med mig, og jeg vil gjøre mot ham som du vil, og alt hvad du ønsker av mig, vil jeg gjøre for dig.

³⁹ Så drog da alt folket over Jordan, og kongen drog over; og kongen kysset Barsillai, og Barsillai velsignet ham og vendte tilbake til sitt hjem.

⁴⁰ Kongen fór over til Gilgal, og Kimham fór med ham; og hele Judas folk førte kongen over, og likeså halvdelen av Israels folk.

⁴¹ Men da kom alle Israels menn til kongen og sa til ham: Hvorfor har våre brødre, Judas menn, stjålet dig bort og ført kongen og hans hus og alle Davids menn med ham over Jordan?

⁴² Da tok alle Judas menn til orde og sa til Israels menn: Fordi kongen er oss nærmest. Og hvorfor er I harme for dette? Har vi vel tæret på kongens gods, eller har vi hatt nogen vinning av ham?

⁴³ Men Israels menn svarte Judas menn således: Ti ganger større del enn I har vi i den som er konge, og således også i David; hvorfor har I da ringeaktet oss? Og var det ikke vi som først talte om å hente vår konge tilbake? Men Judas menns svar var enda hårdere enn det Israels menn hadde talt.

KAPITTEL 20

Nu traff det sig så at det på det sted var en illesinnet mann som hette Seba, sønn av Bikri, en benjaminitt. Han støtte i basunen og sa: Vi har ingen del i David og ingen lodd i Isaïs sønn; hver mann til sine telt, Israel!

² Da forlot hver mann av Israel David og fulgte Seba, Bikris sønn, men Judas menn hang ved sin konge og fulgte ham fra Jordan like til Jerusalem.

³ Så kom David hjem til Jerusalem. Og kongen tok de ti medhustruer som han hadde latt bli tilbake for å ta vare på huset, og lot dem bo i et hus for sig selv under varetekt; han forsørget dem med det nødvendige, men gikk ikke inn til dem. Der satt de nu innestengt til sin dødsdag og levde hele resten av sitt liv som enker.

- ⁴ Så sa kongen til Amasa: Kall Judas menn sammen for mig innen tre dager og møt så selv frem her!
- ⁵ Amasa tok da avsted for å kalle Juda sammen; men han drygde lenger enn den tid som var fastsatt.
- ⁶ Da sa David til Abisai: Nu kommer Seba, Bikris sønn, til å gjøre oss mere ondt enn Absalom; ta du din herres menn og sett efter ham! Bare han ikke alt har funnet faste byer og har undsluppet oss!
- ⁷ Så drog da Joabs menn og livvakten og alle de djerveste stridsmenn ut efter ham; de drog ut fra Jerusalem for å sette efter Seba, Bikris sønn.
- ⁸ De var nettop kommet til den store sten ved Gibeon, da kom Amasa imot dem. Joab hadde på sig kappen som var hans vanlige drakt, og utenpå den et belte med et sverd i skjeden, fastbundet over hans lender, og da han gikk frem, falt det ut.
- ⁹ Og Joab sa til Amasa: Går det dig vel, bror? og grep med sin høire hånd fatt i Amasas skjegg for å kysse ham.
- ¹⁰ Men Amasa tok sig ikke i vare for sverdet som Joab hadde i hånden, og Joab stakk ham med det i underlivet, så hans innvoller rant ut på jorden. Han stakk ham ikke mere enn denne ene gang, så var han død. Derefter satte Joab og hans bror Abisai efter Seba, Bikris sønn.
- ¹¹ Men en av Joabs unge menn blev stående hos Amasa og ropte: Hvem som holder med Joab, og som står på Davids side, følge Joab!
- ¹² Men Amasa lå veltet i sitt blod midt på landeveien, og da mannen så at alt folket blev stående. flyttet han Amasa fra landeveien bort på marken og kastet et klæde over ham, fordi han så at enhver som kom bort til ham, blev stående.
- ¹³ Da han var ført bort fra landeveien, gikk hver mann forbi og fulgte Joab for å sette efter Seba, Bikris sønn.
- ¹⁴ Han drog frem gjennom alle Israels stammer til Abel og Bet-Ma'aka og hele Berim; og de samlet sig og fulgte også efter ham.
- ¹⁵ Og de kom og kringsatte ham [Seba.] i Abel-Bet-Ma'aka og opkastet en voll mot byen; den støtte op mot yttermuren; og alt folket som var med Joab, var i ferd med å ødelegge muren for å få den til å falle.
- ¹⁶ Da ropte en klok kvinne fra byen: Hør, hør! Si til Joab: Kom nærmere, så jeg kan få tale med dig!
- ¹⁷ Da gikk han bort til henne, og kvinnen spurte: Er du Joab? Han svarte: Ja. Hun sa til ham: Hør din tjenerinnes ord! Han svarte: Jeg hører.
- ¹⁸ Da sa hun: Før pleide folk å si så: En skal spørre sig for i Abel, og så utførte de det.
- ¹⁹ Jeg er en av de fredsommelige og trofaste i Israel; [hun taler i byens navn] du søker å ødelegge en by, en mor i Israel, hvorfor vil du tilintetgjøre Herrens arv?
- ²⁰ Da svarte Joab og sa: Langt, langt være det fra mig at jeg skulde tilintetgjøre eller ødelegge.
- ²¹ Det har sig ikke så. Men en mann fra Efra'im-fjellet som heter Seba, sønn av Bikri, har løftet sin hånd mot kongen, mot David; la mig bare få ham, så skal jeg dra bort fra byen. Da sa kvinnen til Joab: Hans hode skal bli kastet ut til dig over muren.
- ²² Så gikk kvinnen med sitt kloke råd til alt folket, og de hugg hodet av Seba, Bikris sønn, og kastet det ut til Joab. Da støtte han i basunen, og de drog bort fra byen og spredte sig hver mann til sitt hjem; og Joab vendte tilbake til Jerusalem, til kongen.
- ²³ Joab var høvding over hele Israels hær, og Benaja, sønn av Jojada, var høvding over livvakten;

²⁴ Adoram hadde opsyn med dem som gjorde pliktarbeid, og Josafat, sønn av Akilud, var historieskriver;

²⁵ Seja var statsskriver, og Sadok og Abjatar var prester.

²⁶ Ja'iritten Ira var også prest hos David.

KAPITTEL 21

I Davids tid var det engang en hungersnød som varte i tre år etter hverandre. Da søkte David Herrens åsyn, og Herren svarte: Det er fordi det hviler blodskyld på Saul og hans hus, siden han drepte gibeonittene.

² Kongen lot da gibeonittene kalle og talte med dem. Gibeonittene hørte ikke til Israels barn, men var av de amoritter som var blitt tilbake i landet, og Israels barn hadde svoret dem en ed, men Saul søkte å slå dem ihjel i sin nidkjærhet for Israels og Judas barn.

³ David sa til gibeonittene: Hva skal jeg gjøre for eder, og hvormed skal jeg gjøre soning, så I velsigner Herrens arv?

⁴ Gibeonittene svarte: Vi krever ikke sølv eller gull hos Saul og hans hus, og vi har ikke rett til å drepe noen mann i Israel. Han sa: Hva I krever, vil jeg gjøre for eder.

⁵ Og de sa til kongen: Den mann som ødela oss, og som hadde i sinne å utrydde oss, så det ikke skulde finnes noen av oss igjen innen hele Israels landemerker --

⁶ la oss av hans sønner få syv menn, så vil vi henge dem op for Herren i Gibeon, hvor Saul, Herrens utvalgte, hørte hjemme. Kongen svarte: Jeg skal gi eder dem.

⁷ Kongen sparte Mefiboset, sønn av Jonatan, Sauls sønn, for den eds skyld som de -- David og Jonatan, Sauls sønn -- hadde svoret hverandre ved Herren.

⁸ Men de to sønner som Rispa, Ajas datter, hadde fått med Saul, Armoni og Mefiboset, og de fem sønner som Mikal, [som også hette Merab,] Sauls datter, hadde fått med Adriel, sønn av meholatitten Barsillai, dem tok kongen

⁹ og overgav dem til gibeonittene, og de hengte dem op på fjellet for Herrens åsyn; de omkom alle syv på en gang. Det var i de første dager av høsten, i begynnelsen av bygghøsten, de blev drept.

¹⁰ Men Rispa, Ajas datter, tok sin sørgedrakt og bredte den ut på klippen fra høstens begynnelse inntil det strømmet vann ned på dem fra himmelen; [de blev hengende inntil Gud gav regn igjen:] og hun lot ikke himmelens fugler få slå ned på dem om dagen eller markens ville dyr om natten.

¹¹ Da David fikk vite hva Rispa, Ajas datter, Sauls medhustru, hadde gjort,

¹² tok han avsted og hentet Sauls og hans sønn Jonatans ben fra mennene i Jabes i Gilead, som hemmelig hadde tatt dem bort fra torvet i Betsan; der hadde filistrene hengt dem op den dag de slo Saul på Gilboa.

¹³ Og da han hadde ført Sauls og hans sønn Jonatans ben op derfra, samlet de også benene av dem som var hengt,

¹⁴ og de begravde Sauls og hans sønn Jonatans ben i Benjamins land, i Sela, i hans far Kis' grav. De gjorde alt det kongen hadde befalt. Og derefter hørte Gud landets bønn.

¹⁵ Atter kom det til krig mellom filistrene og Israel; og David drog ned med sine menn, og de stred med filistrene. David blev trett,

¹⁶ og Jisbo-Benob, som hørte til Rafas barn -- han hadde en lanse som veide tre hundre sekel kobber, og han var omgjordet med et nytt sverd -- han tenkte på å slå David ihjel.

¹⁷ Men Abisai, Serujas sønn, kom ham til hjelp og slo filisteren og drepte ham. Da svor

Dauids menn og sa til ham: Du skal ikke mere dra ut med oss i striden, forat du ikke skal utslukke Israels lys.

¹⁸ Siden blev det atter strid med filistrene; det var ved Gob; da slo husatitten Sibbekai Saf, som hørte til Rafas barn.

¹⁹ Ennu en gang blev det strid med filistrene ved Gob, og betlehemitten Elhanan, sønn av Ja'are-Orgim, slo gittitten Goliat, som hadde et spyd hvis skaft var som en veverstang.

²⁰ Så kom det atter til strid ved Gat. Der var en høivoksen mann som hadde seks fingrer på hver hånd og seks tær på hver fot -- i alt fireogtyve fingrer og tær; han var og en etterkommer av Rafa.

²¹ Han hånte Israel; men Jonatan, sønn av Dauids bror Simea, hugg ham ned.

²² Disse fire var efterkommere av Rafa i Gat, og de falt for Dauids og hans menns hånd.

KAPITTEL 22

David kvad denne sang for Herren den dag da Herren hadde utfridd ham av alle hans fienders hånd og av Sauls hånd.

² Og han sa: Herren er min klippe og min festning og min redder,

³ min klippefaste Gud, som jeg setter min lit til, mitt skjold og min frelses horn, min borg og min tilflukt, min frelser; fra vold frelser du mig.

⁴ Jeg påkaller den Høilovede, Herren, og blir frelst fra mine fiender.

⁵ Dødens bølger omspente mig, fordervelsens strømmer forferdet mig.

⁶ Dødsrikets rep omgav mig, dødens snarer overfalt mig.

⁷ I min trengsel påkalte jeg Herren, og jeg ropte til min Gud; han hørte fra sitt tempel min røst, og mitt skrik kom for hans ører.

⁸ Da rystet og bevet jorden, himmelens grunnvoller skalv, og de rystet; for hans vrede var optendt.

⁹ Det steg røk op av hans nese, og fortærende ild fra hans munn; glør brente ut av ham.

¹⁰ Og han bøide himmelen og steg ned, og det var mørke under hans føtter.

¹¹ Og han fór på kjeruber og fløi, og han lot sig se på vindens vinger.

¹² Og han gjorde mørke til skjul rundt omkring sig, vannmasser, tykke skyer.

¹³ Frem av glansen foran ham brente gloende kull.

¹⁴ Herren tordnet fra himmelen, den Høieste lot sin røst høre.

¹⁵ Og han utsendte piler og spredte dem [fiendene.] omkring -- lyn og forvirret dem.

¹⁶ Da kom havets strømmer til syne; jordens grunnvoller blev avdekket ved Herrens trusel, for hans nesens åndepust.

¹⁷ Han rakte sin hånd ut fra det høie, han grep mig; han drog mig op av store vann.

¹⁸ Han fridde mig ut fra min sterke fiende, fra mine avindsmenn; for de var mig for mektige.

¹⁹ De overfalt mig på min motgangs dag; men Herren blev min støtte.

²⁰ Og han førte mig ut i fritt rum; han frelste mig, for han hadde behag i mig.

²¹ Herren gjengjeldte mig efter min rettferdighet, han betalte mig efter mine henders renhet.

²² For jeg tok vare på Herrens veier og vek ikke i ondskap fra min Gud;

²³ for alle hans lover hadde jeg for øie, og fra hans bud vek jeg ikke,

²⁴ og jeg var ulastelig for ham og vocket mig vel for min synd.

- ²⁵ Og Herren gjengjeldte mig efter min rettferdighet, efter min renhet for hans øine.
- ²⁶ Mot den fromme viser du dig from, mot den rettvise stridsmann viser du dig rettviss,
- ²⁷ mot den rene viser du dig ren, mot den forvendte viser du dig vrang. [de. gjør du tvert imot hans ønske og forventning]
- ²⁸ Elendige folk frelser du, men dine øine er mot de overmodige; dem fornedrer du.
- ²⁹ For du er mitt lys, Herre, og Herren opklarer mitt mørke.
- ³⁰ For ved dig stormer jeg løs på fiendeskarer, ved min Gud springer jeg over murer.
- ³¹ Gud, hans vei er fullkommen; Herrens ord er rent, han er et skjold for alle dem som setter sin lit til ham.
- ³² For hvem er Gud foruten Herren, og hvem er en klippe foruten vår Gud?
- ³³ Gud, han er mitt sterke vern og leder den ulastelige på hans vei.
- ³⁴ Han gir ham føtter likesom hindene og stiller mig på mine høider.
- ³⁵ Han oplærer mine hender til krig, så mine armer spenner kobberbuen.
- ³⁶ Og du gir mig din frelse til skjold, og din mildhet gjør mig stor.
- ³⁷ Du gjør rummet vidt for mine skritt under mig, og mine ankler vakler ikke.
- ³⁸ Jeg vil forfølge mine fiender og ødelegge dem, og jeg vender ikke tilbake før jeg har gjort ende på dem.
- ³⁹ Jeg gjør ende på dem og knuser dem, så de ikke kan reise sig; de faller under mine føtter.
- ⁴⁰ Og du omgjorder mig med kraft til krig, du bøier mine motstandere under mig.
- ⁴¹ Og mine fiender lar du vende mig ryggen, mine avindsmenn utrydder jeg.
- ⁴² De ser sig om, men der er ingen frelser -- efter Herren, men han svarer dem ikke.
- ⁴³ Og jeg knuser dem som jordens støv; jeg sønderknuser dem, tramper dem ned som søle på gatene.
- ⁴⁴ Og du redder mig fra mitt folks kamper, du bevarer mig til å være hode for hedninger; folkeferd som jeg ikke kjenner, tjener mig.
- ⁴⁵ Fremmede kryper for mig; bare de hører om mig, blir de mig lydige.
- ⁴⁶ Fremmede visner bort og går bevende ut av sine borger.
- ⁴⁷ Herren lever, og priset er min klippe, og ophøiet er min frelses klippefaste Gud,
- ⁴⁸ den Gud som gir mig hevn og legger folkeferd under mig,
- ⁴⁹ og som fører mig ut fra mine fiender; over mine motstandere ophøier du mig, fra voldsmannen redder du mig.
- ⁵⁰ Derfor vil jeg prise dig, Herre, blandt hedningene og lovsynge ditt navn.
- ⁵¹ Han gjør frelsen stor for sin konge, og han gjør miskunnhet mot sin salvede, mot David og mot hans ætt til evig tid.

KAPITTEL 23

Dette er Davids siste ord: Så sier David, Isais sønn, så sier mannen som høit var satt, Jakobs Guds salvede og Israels liflige sanger:

- ² Herrens Ånd taler gjennom mig, og hans ord er på min tunge.
- ³ Israels Gud har talt, til mig har Israels klippe sagt: Der skal være en hersker over menneskene, en rettferdig, en hersker i gudsfrykt;
- ⁴ han skal være lik morgenens lys når solen går op, en morgen uten skyer, når ved

solskinn og ved regn gresset spirer frem av jorden.

⁵ For har ikke mitt hus det således med Gud? En evig pakt har han jo gjort med mig, ordnet i alle deler og trygget; all min frelse og alt hvad ham behager -- skulde han ikke la det gro frem?

⁶ Men de onde, de er alle sammen lik torner som ryddes bort, som folk ikke tar i med hånden,

⁷ men kommer nogen nær dem, så væbner han sig med jern og spydskaft, og med ild brennes de op der hvor de står.

⁸ Dette er navnene på Davids helter: Joseb-Bassebet, takmonitten, høvedsmann for drabantene; han svang sin lanse over åtte hundre falne på én gang.

⁹ Efter ham kom Eleasar, sønn av Dodo, sønn av Ahohi; han var en av de tre helter som var med David da de hånste filistrene som var samlet der til strid. Da så Israels menn drog sig tilbake,

¹⁰ reiste han sig og hugg inn på filistrene, til hans hånd blev så trett at den hang fast ved sverdet. Den dag gav Herren dem en stor seier, og da folket vendte om og fulgte ham, hadde de ikke annet å gjøre enn å plyndre de falne.

¹¹ Efter ham kom Samma, sønn av Age, hararitten. Filistrene hadde engang samlet sig til en hel flokk, og der var det et jorde som var fullt av linser. Da nu folket flyktet for filistrene,

¹² stilte han sig midt på jordet og berget det og slo filistrene, og Herren gav dem en stor seier.

¹³ Engang da det led mot høsten, drog tre av de tretti høvdinger ned og kom til David i hulen ved Adullam. Filisterflokket lå i leir i Refa'imdalen.

¹⁴ David var dengang selv i borgen, og filistrenes forpost var i Betlehem.

¹⁵ Så kom det en brå lyst over David, og han sa: Hvem lar mig få vann å drikke av den brønn som er ved porten i Betlehem?

¹⁶ Da brøt de tre helter sig igjennem filistrenes leir og øste vann op av brønnen ved Betlehems port og tok det med sig og kom til David med det; men han vilde ikke drikke det -- han øste det ut for Herren.

¹⁷ Og han sa: Det være langt fra mig, Herre, å gjøre dette! Skulde jeg drikke de menns blod som gikk avsted med fare for sitt liv? Og han vilde ikke drikke det. Dette gjorde de tre helter.

¹⁸ Så var det Abisai, bror til Joab, sønn av Seruja; han var høvedsmann for drabantene. Han svang sitt spyd over tre hundre falne; og han hadde et navn blandt de tre.

¹⁹ Fremfor de tretti var han visstnok æret og blev deres høvding; men til de tre nådde han ikke op.

²⁰ Så var det Benaja, sønn av Jojada, som var sønn av en djerv seierrik stridsmann fra Kabse'el; han slo Moabs to løvehelter. En dag det hadde snedd, steg han ned i en brønn og slo ihjel en løve.

²¹ Likeledes slo han ihjel en egypter, en kjempestor mann; egypteren hadde et spyd i hånden; men han gikk ned mot ham med sin stav og rev spydet ut av hånden på egypteren og drepte ham med hans eget spyd.

²² Dette gjorde Benaja, Jojadas sønn; han hadde et navn blandt de tre helter.

²³ Fremfor de tretti var han æret, men til de tre nådde han ikke op. David gav ham plass blandt sine fortrolige rådgivere.

²⁴ Asael, Joabs bror, var blandt de tretti; likeså Elhanan, sønn av Dodo, fra Betlehem,

²⁵ haroditten Samma; haroditten Elika;

- ²⁶ paltitten Heles; teko'itten Ira, sønn av Ikkes;
- ²⁷ anatotitten Abieser; husatitten Mebunnai;
- ²⁸ ahohitten Salmon; netofatitten Maharai;
- ²⁹ netofatitten Heleb, sønn av Ba'ana; Ittai, sønn av Ribai, fra Gibeai i Benjamins stamme;
- ³⁰ piratonitten Benaja; Hiddai fra Ga'as-dalene;
- ³¹ arbatitten Abi-Albon; barhumitten Asmavet;
- ³² sa'albonitten Eljahba; Bene-Jasen; Jonatan;
- ³³ hararitten Samma; araritten Akiam, sønn av Sarar;
- ³⁴ Elifelet, sønn av Ahasbai, ma'akatittens sønn; gilonitten Eliam, sønn av Akitofel;
- ³⁵ karmelitten Hesro; arbitten Pa'arai;
- ³⁶ Jigal, sønn av Natan, fra Soba; gaditten Bani;
- ³⁷ ammonitten Selek; be'erotitten Naharai, Joabs, Serujas sønns våbensvenn;
- ³⁸ jitritten Ira; jitritten Gared;
- ³⁹ hetitten Uria -- i alt syv og tretti.

KAPITTEL 24

Men Herrens vrede optendtes atter mot Israel, og han egget David op imot dem og sa: Gå avsted og tell Israel og Juda!

² Da sa kongen til sin hærfører Joab, som var hos ham: Dra omkring i alle Israels stammer fra Dan like til Be'erseba og mønstre folket, så jeg kan få vite tallet på dem!

³ Joab svarte: Herren din Gud legge hundre ganger så mange til dette folk som de er nu, så min herre kongen selv får se det! Men hvorfor har min herre kongen fått lyst til dette?

⁴ Men kongen holdt fast ved sin befaling og gav ikke efter for Joab og hærførerne. Så drog da Joab og hærførerne ut i kongens tjeneste for å mønstre Israels folk.

⁵ De satte over Jordan og leiret sig ved Aroer, på høire side av den by som ligger midt i Gads-dalen og bortimot Jaser.

⁶ Så kom de til Gilead og til lavlandet, som nylig var inntatt; siden kom de til Dan-Ja'an og så rundt om bortimot Sidon.

⁷ Så kom de til Tyrus' festning og til alle hevittenes og kana'anittenes byer; og til sist drog de til sydlandet i Juda, til Be'erseba.

⁸ Således drog de om i hele landet og kom efter ni måneder og tyve dager tilbake til Jerusalem.

⁹ Og Joab opgav for kongen det tall som var utkommet ved folkemønstringen: I Israel var det åtte hundre tusen sterke menn som kunde dra sverd, og Judas menn var fem hundre tusen.

¹⁰ Men samvittigheten slo David efterat han hadde tellet folket, og David sa til Herren: Jeg har syndet storlig med det jeg har gjort; men tilgi nu, Herre, din tjeners misgjerning; for jeg har båret mig meget uforstandig at.

¹¹ Da David stod op om morgenen, kom Herrens ord til profeten Gad, Davids seer, og det lød så:

¹² Gå og tal til David: Så sier Herren: Tre ting forelegger jeg dig; velg en av dem, så vil jeg gjøre så mot dig!

¹³ Da kom Gad til David og forkynte ham dette og sa til ham: Vil du at det skal være hungersnød i ditt land i syv år, eller at du skal komme til å flykte for dine fiender i tre

måneder, mens de forfølger dig, eller at det skal bli pest i ditt land i tre dager? Tenk nu efter og se til hvad jeg skal svare ham som har sendt mig!

14 David sa til Gad: Jeg er i stor angst; la oss da helst falle i Herrens hånd! For hans barmhjertighet er stor, men i menneskers hånd vil jeg nødig falle.

15 Sa lot Herren det komme en pest i Israel, fra morgenen til sammenkomstens tid; [aftenofferets tid] og der døde av folket fra Dan til Be'erseba sytti tusen mann.

16 Og engelen rakte ut sin hånd mot Jerusalem for å ødelegge det; da angret Herren det onde, og han sa til engelen som gjorde ødeleggelse blandt folket: Det er nok; dra nu din hånd tilbake! Herrens engel var da ved jebusitten Aravnas treskeplass.

17 Da David så engelen som slo ihjel blandt folket, sa han til Herren: Det er jeg som har syndet, det er jeg som har gjort ille; men denne min hjord, hvad har de gjort? La din hånd komme over mig og over min fars hus!

18 Samme dag kom Gad til David og sa til ham: Gå op og reis Herren et alter på jebusitten Aravnas treskeplass!

19 Så gikk David dit op efter Gads ord, således som Herren hadde befalt.

20 Da Aravna så ut, fikk han se kongen og hans tjenere som kom over til ham; da gikk Aravna ut og kastet sig ned for kongen med ansiktet mot jorden.

21 Og Arvna sa: Hvorfor kommer min herre kongen til sin tjener? David svarte: For å kjøpe treskeplassen av dig og bygge et alter der for Herren, forat hjemsøkelsen kan stanse og vike fra folket.

22 Da sa Aravna til David: Min herre kongen må ta og ofre hvad han finner for godt! Se, her er oksene til brennofferet og treskesledene og åkene som er på oksene, til ved;

23 alt dette, konge, gir Aravna kongen. Og Aravna sa til kongen: Herren din Gud ta nådig imot dig!

24 Men kongen svarte: Nei, jeg vil kjøpe det av dig for penger; jeg vil ikke ofre Herren min Gud brennoffere som jeg har fått for intet. Så kjøpte David treskeplassen og oksene for femti sekel sølv [Hele plassen, hvor senere templet og forgården blev bygget, kostet 600 sekel gull.]

25 Og David bygget der et alter for Herren og ofret brennoffere og takkoffere; og Herren hørte landets bønn, og hjemsøkelsen stanset og vek fra Israel.

For other languages please go to www.wordproject.org